

ရန်ကုန်ဘေ့

အပူနီဆိုးပေ

ဒုတိယအကြိမ်

ည ၁၂ နာရီကျော်လေပြီ။

အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး ဆိုးပေတစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့သည်။
ခန်းမကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် အစီအရီခင်းထားသော စားပွဲများပေါ်၌
စာရေးကိရိယာများ ပြန့်ကျဲနေ ကြ၏ ။

ခန်းမကြီးအလယ်ရှိ ဆိုးပေ၏ ရှေ့တွင် စားပွဲနိမ့်ကလေးတစ်ခုရှိ၏ ။
ထိုစားပွဲနိမ့် ကလေးကို ကုလားထိုင်လွန်ငါးလုံးက ဖရိုဖရဲဝိုင်းရံထားသည်။
ဆော်ဒါပုလင်းလွတ်နှင့် အရက် ပုလင်းလွတ်တချို့သည် စားပွဲပေါ်က မဆင်းဘဲ
ဗရုတ်သုတ်ခ မင်းမူနေကြ၏ ။

စားသောက်ဖွယ်တို့ဖြင့် ပေရေနေသော စက္ကူနှင့် ထပ်ထားသည့်
ဖက်စိမ်းရွက်တို့ ကလည်း စားပွဲတစ်ခုလုံးပြည်အောင် ဖန်ခွက်လွတ်တွေနှင့်
အလှအယက် နေရာယူထားကြ ၏ ။ အချို့သော ဆော်ဒါပုလင်းလွတ်တို့နှင့်
အရက်ပုလင်းလွတ်များကမူ စားပွဲခုံ၏ အောက် ဆိုးပေ၏ ခြေထောက်ကြားတွင်
တုံးလုံးပက်လက်နေကြဟန် ရှိ၏ ။

ဆိုးပေသည် သောက်လက်စ အရက်ဖန်ခွက်ကို လက်နှင့်ဆုပ်လျက်
ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်မှီထိုင်နေ၏ ။ ဆိုးပေ၏ မျက်လုံးသည်
ရီဝေနေ၏ ။ ဆိုးပေ၏ မျက်နှာသည် အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေဟန် ပေါက်နေ၏ ။
ဆိုးပေ၏ ပုံပန်းသည် ထုထားသော အရုပ်လို ကုလားထိုင်တွေနှင့်အတူ
ငြိမ်သက်နေ၏ ။

အောက်ထပ်တွင် သတင်းစာရိုက်လျက်ရှိသော စာပုံနှိပ်စက်ကြီး၏

မြည်ဟည်းသံသည် အခြားအသံအားလုံးတို့ကို တိတ်ဆိတ်သွားအောင်
ဖုံးလွှမ်းထား၏။ ဆိုးပေသည် စာပုံနှိပ်စက် ကြီး၏ ဂျိုးဂျိုးဂျိုင်းဂျိုင်းမြည်သံကို
အလိုလိုနားစွင့်လာသည်။

ဘဝဟူသည် အတင်းဝင်ရောက်လာရာသို့ လိုက်လျောရစမြဲပါတကား။

လွန်ခဲ့သည့် နာရီဝက်ခန့်ကဆိုလျှင် ဆိုးပေသည်
ပန်းသိမ့်သိမ့်လှုပ်အောင် အသံ မထွက်ဘဲ ပြုံးရယ်ရင်း ဤစားပွဲ၌ ပင် အဖော်များနှင့်
စကားပြောလျက်ရှိ၏။ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကုန်လွယ်လှသော အရက်ပုလင်းများကို
ခွက်လှည့်စောင်း၍ ငဲ့ပေး၏။

ဘဝ၏ ရိုက်ပုတ်ညှင်းဆဲခြင်းကို ခံနေရသည့် ရိုးသားစိတ်တိုလှသော
အဖော် တစ်ယောက်၏ အရက်မူး၍ နာကြည်းစွာ ပွင့်အန်ပေါက်ကွဲလာမှုကို
ပြေပျောက်အောင် ချော့မော့ဖျောင်းဖျာပေး၏။

လေးလံစွာ သယ်ပိုးထားရသော အိမ်ထောင်တစ်ခုလုံး၏
စားဝတ်နေရေးတာဝန်ကို ခေတ္တချရပ် မေ့ပျောက်ထားလျက် ခဏတာမျှ
ပျော်မြူးနေသူတို့၏ သီချင်းသီဆိုမှုကိုလည်း ကိုယ်ရောစိတ်ပါ စည်းလိုက်ပေး၏။

ဆိုးပေတို့ အဖော်တစ်သိုက်၏ ပုလင်းသံ၊ ဖန်ခွက်သံ၊ ငိုရှိုက်သံ၊
ရယ်မောသံ၊ သီဆိုသံ၊ ဟစ်အော်ငြင်းခုံသံသည် အောက်ထပ်တွင်
တဂျိုးဂျိုးတဂျိုင်းဂျိုင်း မြည်နေသော စက်သံကို လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှိနေကြ၏။

သို့သော် ညဉ့်ဝက်ကျော်လာ၍ အရက်များ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်၊
တစ်ပုလင်းပြီး တစ်ပုလင်း ကုန်ကုန်လာသောအခါ အရက်ကုန်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ
အသံတွေက မဝီမသဖြစ်လာ ကြ၏။ သီချင်းဆိုသံ၊ ရယ်မောသံ၊ ပျော်ရွှင်သံတို့သည်

မှောင်သောညဉ့်တွင် နစ်ဝင်သွားကြ သကဲ့သို့
တဖြည်းဖြည်းနစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

‘ကိုဆိုးပေကြီး သွားကြစို့’

အတော်ထူထူထောင်ထောင်ရှိနေသေးသော တေဖော်တစ်ယောက်က
ဆော်ဩလိုက် ၏။

‘ဒီနေ့ညတော့ လက်ကျန်ကလေးရှင်းရင်း ကျွန်တော်ဒီမှာပဲ
အိပ်တော့မယ်ဗျာ’

ဆိုးပေသည် တစ်ဝက်သာသာမျှ ကျန်ရှိနေသေးသော ပုလင်းတစ်လုံးကို
စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ဇက်ခွေလျက်
အိပ်ပျော်နေကြပြီဖြစ်သော အဖော်တစ်စုကို ကားပေါ်သို့ရောက်အောင်
တစ်ယောက်ချင်းတွဲထူပို့ပေး၏။

အချင်းချင်း မဝီမသနှင့် အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက်
ထွက်သွားသောကားကို မီးနီကလေးဝေး၍ တဖြည်းဖြည်း
ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ရပ်ကြည့်နေ၏။

လမ်းပေါ်၌ လူသူကင်းရှင်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။ လမ်းဘေးတွင်
အစီအရီရပ်နေကြသော ဓာတ်မီးတိုင်တို့သည် ပိုးစိမ်ကောင်တို့၏
ဝိုင်းအုံ့နမ်းရှုပ်ခြင်းကို ခပ်တည်တည်နှင့် ငြိမ်သက်ခံ နေကြ၏။ နက်ရှိုင်းသော
ကောင်းကင်ထက်မှ ကြယ်ပြောင်ကလေးအချို့သည် မာလကာရွက် များအကြားမှ
မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ပြုလျက် ဆိုးပေကို ချောင်းမြောင်းကြည့်နေကြသည်။ တဂျိုးဂျိုး
တဂျိုင်းဂျိုင်းမြည်သော စက်ရိုက်သံသည် ရုတ်တရက်ခေတ္တရပ်လိုက်၏။ တိတ်တိတ်
ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် ကျောက်ရပ်ကဲ့သို့ ငေးမောနေသော ဆိုးပေသည် ကြားနေကျ
အသားကျနေ သည့် စက်သံရပ်သွားသောကြောင့် ရုတ်တရက် ခေတ္တရပ်လိုက်ကြ၏။
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဖြင့် ကျောက်ရပ်ကဲ့သို့ ငေးမောနေသောဆိုးပေသည်

ကြားနေကျ အသားကျနေသည့် စက်သံ ရပ်သွားသောကြောင့် ရုတ်တရက် သတိရလာ၏။ ဆိုးပေသည် စက်ခန်းရှိရာဆီသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။

စားပွဲနိမ့်ကလေးပေါ်မှ ပြန့်ကျဲနေသော ဖန်ခွက်များ၊ ပုလင်းလွတ်များနှင့် ဟင်းတို့ဖြင့် ပေရေနေသော ဖက်ရွက်စိမ်းတို့သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ဆိုးပေကို စောင့်လင့်နေကြ၏။

ဆိုးပေသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် လက်ကျန် ပုလင်းကို ဖွင့်၏။ ပုလင်းဖွင့်သံသည် တိတ်ဆိတ်သောအခန်းကျယ်ကြီးကို ဘောင်ဘင်ခတ် အောင် ဟိန်းသွား၏။ မျက်နှာကြက်ပေါ်ရှိ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်က လန့်၍ စုတ်ထိုးလိုက် သည်။

ဆိုးပေသည် အရက်ကို ဆော်ဒါနှင့် ရောစပ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ဝက်ခန့်ကျအောင် တစ်ရှိန်တည်းသောက်ချလိုက်ပြီးမှ လက်ကျန်ဖန်ခွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ငြိမ် နေ၏။

ခပ်စောစောက သောက်ဖော်တို့သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရင်ဆိုင်နေကြရသောဘဝ အတွေ့အကြုံ၏ အဆင်မပြေမှု၊ နစ်နာမှု၊ မတရားမှု၊ နိုင်ထက်စီးနင်းခံရမှု၊ မကျေနပ်ဘဲ လိုက်လျောနေရမှု စသည်တို့ကို လူနှင့်မမျှအောင် မျိုသိပ်ဟန်ဆောင်၍ နေခဲ့ကြရာမှ အရက် တည်းဟူသော သစ္စာရေ၏ တန်ခိုးဖြင့် ထွက်ပေါက်ရှာသွားကြ၏။ ဖွင့်ထုတ်သွားကြ၏။ ရှိုက်ငင် သွားကြ၏။ အော်ဟစ်သွားကြ၏။ ငိုကြွေးသွားကြ၏။ သူတို့၏ ရင်ထဲတွင်ကား ရှင်းလင်းသွား ကြပေတော့မည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ဇက်ကျိုးလျက် အိပ်ပျော်သွားကြကုန်သော ထိုသူတို့ သည် နံနက်လင်းသည့်အချိန်တွင် ချမ်းသာစွာအိပ်ရာမှ လန့်နိုးကြပေလိမ့်မည်။ မိမိတွင် မူကား။

ဆိုးပေသည် လက်ထဲတွင်ရှိနေသော ဖန်ခွက်ကို ကုန်အောင်မော့လိုက်၏ ။
ထို့နောက် အရက်များကို ထပ်ဖြည့်၏ ။ ဆိုးပေ၏ လှုပ်ရှားမှုတွင် ဒေါသပါနေ၏ ။
ယခုကား ဆိုးပေ၏ အလှည့်တည်း။

ဆိုးပေ၏ အကျင့်သည် ဤအတိုင်းဖြစ်၏ ။ ခပ်စောစောကမူ
အတူသောက်သော မူးဖော်တို့၏ ဆိုးပေက တရားချ၏ ။ ဖျောင်းဖျ၏ ။ ချော့မော့၏ ။
ပြေပျောက်အောင် ပြုပေး၏ ။ ဆိုးပေကိုယ်တိုင်ကား ဤအတွေ့အကြုံမျိုးကို
မတွေ့လေဟန်၊ မသိလေဟန်၊ မခံစားရဖူးလေ ဟန်။

အဖော်များ ပွင့်ကွဲပြီးကြသောအခါ၊ အဖော်များ
ဇက်ကျိုးကျပြီးသောအခါ၊ အဖော်များ တွဲတူပိုပေးပြီးသောအခါ ဆိုးပေသည်
တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်လေ့ရှိ၏ ။ ထိုသို့ ကျန်နေ ရစ်သောအချိန်တိုင်း
အနီးအနားတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိသောအချိန်တိုင်း ဆိုးပေသည်
အခန်းတံခါးကို လုံအောင်ထပ်တတ်သည်။ ထို့နောက်ကား ဆိုးပေ၏ အလှည့်။

အောက်ထပ်မှ စက်သံသည် တဂျိုးဂျိုး တဂျိုင်းဂျိုင်းမြည်လာပြန်၏ ။
ဆိုးပေသည် သတိရလာသလို တစ်ကျိုက်မျှသောက်လိုက်ပြီးနောက် စက်သံကို
နားထောင်ရင်း၊ ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း၊ မျက်လုံးကိုစင်းရင်း၊ ကုလားထိုင်ကို
ခပ်လှဲလှဲပြုရင်း ထိုင်လိုက်သည်။

ဆိုးပေသည် အသံမထွက်ဘဲ ရင်ထဲက ရှိုက်လိုက်၏ ။ ဆိုးပေသည် မိမိ၏
ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ဤလို ရှိုက်လာခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်အခါက ဆိုးပေ၏ အမေသည် ဆိုးပေအား

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း သို့ အပ်ထားဖူး၏။ ထိုဘုန်းတော်ကြီးသည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ကြိမ်ဒဏ် ၁၅ ချက်နှင့် ထောင်ဒဏ်ခြောက်လ အပြစ်ပေးနိုင်ခွင့်ရှိသော ဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ကြိမ်အရိုက်ကောင်းသော ဦးဓမ္မအမည်ရှိသည့် တိုက်အုပ်ဘုန်း တော်ကြီးလည်း ရှိနေရ၏။

ထိုကျောင်းတွင် ဆိုးပေကို ကျောင်းအပ်ပြီးမကြာမီပင် တောရွာဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ချို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းသားအားလုံးတို့အပေါ် ဗိုလ်စွဲအနိုင်ကျင့်နေသော ဘုန်းတော် ကြီး မျက်နှာသာအပေးခံရသည့် ကျောင်းသားရှိ၏။

ကျောင်းသားသစ်ဖြစ်သော ဆိုးပေသည် ထိုကျောင်းသားကြီး၏ အနိုင်ကျင့်မှုကို ခံလာ ရ၏။ ဤတွင် မိမိထက် အသက်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အရပ်အမောင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကာယဗလအားဖြင့်လည်းကောင်း အစစကြီးသော အဆိုပါကျောင်းသားကြီးအား ဆိုးပေက ရိုက်တော့သည်။

ရိုက်သည်ဆိုရာ၌ လက်ကောက်ဝတ်ခန့်ရှိသော မျောချောင်းဖြင့် စုံကိုင်၍ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ပုံလျက်လဲနေသည်အထိ ဆက်ရိုက်၏။ အနီးအနားကျောင်းသားအချို့က ဆိုးပေ၏ လက်တွင်းရှိ မျောချောင်း ကိုဝိုင်းလုထားသောအခါ တိုက်အုပ်ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဓမ္မ ပွဲထိန်းရာတွင် ကိုင်ဆောင်ထားည့် ဓားလွတ်ကို ပြေးယူ၍ ဆင့်ခုတ်၏။

မျောချောင်းတုတ်ကို ဝိုင်းလုထားကြသော ကျောင်းသားတို့သည် ဖြူဖြူပျော့ပျော့ခါးနွဲ့ ကလေးဖြစ်သည့် ဆိုးပေက ဤသို့ပြုလုပ်သောအခါ ရှဲခနဲ နောက်သို့ဆုတ်သွားကြ၏။

သို့သော် ဆိုးပေအဖို့ရာ ကျောင်းသားကြီးအတွက်ပါ ကံကောင်းထောက်မခြင်းကား ရှည်လျားသော ငှက်ကြီးတောင်ဓားသည်

ထရံဘေးတွင် မေ့နေသောကျောင်းသားကြီး၏ ကုပ် ပေါ်သို့ မကျရောက်မီ
ကျောင်းနံရံထဲသို့ ဓားဦးစိုက်ဝင်လျက် နုတ်၍ မလွယ်အောင် နစ်မြုပ်
သွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အော်ကြဟစ်ကြသံများကြောင့် ဦးဓမ္မ ပြေးလာသောအခါ ဆိုးပေသည်
နေရာတွင် ရပ်လျက်ပင်ရှိ၏။ မေးသောအခါ မိမိနှင့်တကွ ကျောင်းသားများကို
အနိုင်ကျင့်သောကြောင့်ဟု အဖြေပေး၏။ အနိုင်ကျင့်ပုံတို့ကို တစ်ခုစီ ရှင်းပြ၏။

ဤသို့အနိုင်ကျင့်လျှင်မည်သည့်အတွက်ကြောင့် အုပ်ချုပ်သော
ဆရာတော်အား မလျှောက်ထားပါသလဲဟု မေးသောအခါ လျှောက်ထားပြီးလျှင် ပို၍
အနိုင်ကျင့်၊ အနှိပ်စက်ခံရ သည့်အပြင် လျှောက်ထားသူ၏ ဘက်မှ
အခြားကျောင်းသားများ သက်သေမလိုက်ဝံ့ကြသော ကြောင့် အမှုမမှန်ဟုဆိုကာ
ဆရာတော်ကလည်း မဆုံးမသောကြောင့် ထပ်ခါထပ်ခါ အနှိပ်စက် ခံနေကြရပြီး
ကျောင်းသားအားလုံးတို့က ကြောက်နေကြရပါသည်ဟု အဖြေပေး၏။

ဤအကြိမ်တွင်မူ ကျောင်းသားအားလုံးတို့သည်
ဆိုးပေပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်ပါ သည်ဟု ရောက်သစ်စ ကျောင်းသားဆိုးပေ၏
ဘက်မှ ထောက်ခံ လျှောက်ထားကြ၏။

သို့ရာတွင် ဆိုးပေ၏ အပြစ်ကား ကြီးလှလေသည်ဖြစ်ရာ အဆုံးအမ
ခံမလား၊ ကျောင်း ထွက်မလားဟု ဦးဓမ္မက မေးလာ၏။

အဆုံးအမခံပါမည်ဟု လျှောက်ထားသောအခါ ကျောင်းဝင်းထဲသို့
ရွာထဲမှ ငါးလာခိုးသူ များ၊ ငှက်ပစ်သူများကို ကြိမ်ဒဏ်ပေးသည့်အတိုင်း ဆိုးပေအား
ကြိမ်ဒဏ် ၁၅ ချက်တိတိ ဦးဓမ္မ ကိုယ်တိုင် ရိုက်တော့သည်။

ကြိမ်ဒဏ်မရိုက်မီ ထုံးစံအတိုင်း ပြင်ဆင်မှုများကို ပြုလုပ်ကြရ၏။
အခြားကျောင်းသား များနှင့် ရပ်ရွာတွင်းရှု ဆိုးဆိုးတေတေ လူငယ်လူလတ်တို့
လာရောက်ကြည့်ရှုနိုင်ရန် နေရာ များကို ပြုလုပ်ကြရ၏။ သို့မှသာလျှင် ဆိုးပေကို

မြင်ကြရသော အခြားကလေးသူငယ်တို့သည် ဆိုးပေပြုသကဲ့သို့
မပြုလုပ်ဝံ့ကြမည်ဖြစ်၏။

ဆိုးပေကိုချစ်သော အဖော်ကျောင်းသားတို့က ဦးဓမ္မရိုက်လျှင်
အသံကုန်အော်၍ နောက်မလုပ်တော့ပါ။ ကြောက်ပါပြီဟု ပြောမှ လျော့၍
ရိုက်မည်ဟု အကြံဉာဏ်ပေးကြ၏။ ခပ်ကြီးကြီးကျောင်းသားတို့ကမူကား
ဆိုးပေသည် မကြာမီ မိမိတို့အပေါ်ပါ လွှမ်းမိုးလာလိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်ကြလျက်
ဆိုးပေအရိုက်ခံရမည်ကို ဝမ်းသာနေကြ၏။

ထိုကျောင်းသားကြီးတို့သည် ဆိုးပေအား ကျွန်းသားကျောင်းတိုင်ကြီးကို
ဖက်စေလျက် ဆိုးပေ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ
ဆွဲကိုင်ထားကြရသောအခါ မညှာမတာ တအားခြေကန်၍ ဆွဲထားကြ၏။

ဆိုးပေ၏ အစ်မဝမ်းကွဲယောက်ျားဖြစ်သော သူကြီးသည် ထုံးစံအတိုင်း
ဦးဓမ္မက လူလွတ်ခေါ်ထားသော်လည်း မကြည့်လိုသောကြောင့် အစိုးရကိစ္စရှိသဖြင့်
မလာနိုင်ပါ။ အားလုံးသဘောတူပါသည်။ ကြိုက်သလို စီရင်ပါဟု
လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ဆိုးပေ၏ အကျွေး လုံချည်များကို ချွတ်ပြီးနောက် အဝတ်ပါးငယ်တစ်ခု
အုပ်လိုက်သော အချိန်၌ ကြည့်နေကျ၊ မြင်နေကျကျောင်းသားတို့နှင့်
ရွာရှိကာလသားတို့သည် ရင်တလှုပ်လှုပ် ဖြင့် အသက်မရှူဘဲ
စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

တိုက်အုပ်ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဓမ္မသည် လက်မသာသာခန့်ရှိသော
ကြိမ်လုံးကို ဝင့်လျက် ရှေးဦးစွာ တစ်ချက် ခပ်နာနာကလေး လွှဲ၍ ရိုက်လိုက်၏။

ခွီး ဟူသော အသံနှင့်အတူ အပေါ်ယံမှ ဖုံးလွှမ်းထားသော
ပိတ်ပါးကလေးသည် အမြှောင်းလိုက်အတိုင်းထင်၍ ဆိုးပေ၏ တင်ပါးတွင်
ကော်နှင့်ကပ်ထားသကဲ့သို့ ကပ်သွား သည်။

ကြိမ်သံမှတစ်ပါး ပရိသတ်သည်လည်းကောင်း၊

ဆိုးပေသည်လည်းကောင်း၊ တုတ် တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ တိတ်နေကြသည်။

အခါတိုင်းဆိုလျှင် ကြိမ်သံနှင့်အတူ သံကုန်အော်၍ ရုန်းကန်လိုက်သော

ကြိမ်ဒဏ်ခံရသူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်ရနေကျ၊ ကြားရနေကျဖြစ်၏။ ယခုမူ အားလုံး
မျှော်လင့်သကဲ့သို့ မဟုတ်။

‘ဟဲ့....ခွေးကောင်၊ သတိများမေ့နေသလား၊’

ဆိုးပေ၏ လက်ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ ဆွဲကိုင်ထားကြသော
ကျောင်းသားကြီးများ အား ဦးဓမ္မက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘တပည့်တော် မမေ့ပါဘူး၊’

ဆိုးပေ၏ အသံသည် ခပ်တိုးတိုးပင်ဖြစ်သော်လည်း

တိတ်ဆိတ်နေသောကြောင့် အားလုံးက ကြားရ၏။ အနည်းငယ်

မာဆတ်ဆတ်ရှိသည်ဟုလည်း အားလုံးက သိလိုက်ကြ၏။ နယ်ထားသော

ငှက်ပျောသီးခွက်နှင့် နံနင်းကိုကိုင်၍ အသင့်စောင့်နေကြသော ကိုရင်ကြီး

နှစ်ပါးတို့က ဆိုးပေ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဦးဓမ္မသည် မိမိက ခပ်နာနာရိုက်ပါလျက် မအော်မဟစ်ရုံမျှမက

မာဆတ်ဆတ်ပြန်ပြော သော ဆိုးပေကို ဒေါသဖြစ်ကာ နောက်တစ်ကြိမ်

အတော်ပြင်းပြင်းရိုက်ပြန်၏။

ဆိုးပေကား လှုပ်လည်းမလှုပ်၊ အော်လည်း မအော်။ အသက်ကင်းမဲ့သူကို

ရိုက်နေရ သကဲ့သို့။

ကြည့်နေကြသော ကျောင်းသားများနှင့် ကာလသားတို့၏ အသံသည်

တိုးတိုး၊ တိုးတိုး ပေါ်ထွက်လာကြ၏။

‘ဆိုးပေက တုတ်ပြီးတယ်ကွ၊ သူက ဒါမျိုးတွေ သိပ်ဝါသနာပါတယ်

မဟုတ်လား’

ဤထင်မြင်ချက်သည် တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီး ဦးဓမ္မကိုပါ ကူးစက်လာ၏။
ထို့ကြောင့် ကြိမ် ငါးချက်ရိုက်အပြီးတွင် ရှာနီစည်းထားသော ဘုရားစင်ပေါ်မှ
ကြိမ်လုံးကို ကျောင်းသားတစ် ယောက်အား သွားယူစေသည်။ ထိုမျှမကသေး။
ပိတ်ပါးကလေးတစ်စမျှ ဖုံးလွှမ်းထားသော ဆိုးပေ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း
ရှာဖွေသေး၏။

ပါးစပ်ကို ဟစေ၏။ ချိုင်းကြားနှင့် ပေါင်ခြံတို့ကို မကြည့်၏။
လက်လေးသစ်မျှသော ဗိုလ်စံဖတ်ကို လက်နှင့်ပွတ်ကြည့်၏။ နောက်ဆုံးတွင်
ဖင်ကုန်းပြရမည်ဆို၏။

‘အရှင်ဘုရား လုပ်ချင်တာလုပ်၊ တပည့်တော်ကို ဒါတော့မလုပ်နဲ့၊
တပည့်တော်ဆီမှာ ဘာမှမရှိဘူး’

ဇွတ်လုပ်လျှင် တစ်ခုခုပြန်လုပ်တော့မည့် မျက်နှာထားမျိုးနှင့်
ပြန်ပြောသောကြောင့် ဦးဓမ္မ အတော်စိတ်ထွက်သွားပုံရ၏။

သို့သော် ဦးဓမ္မသည် ဆိုးပေ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရုံမျှသာ
ကြည့်လိုက်၏။

‘အေး.... ဘာမှမရှိလည်း ပြီးရောပေါ့ကွာ၊ ကဲဟေ့..... သူ့လက်ကို
ဆက်ကိုင်ထားကြ၊ ဆက်ရိုက်မယ်’

ကျောင်းသားကြီးတို့သည် ဆိုးပေ၏ လက်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း
ဆွဲယူလိုက်ကြ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ သိပ်ဆွဲထားဖို့ မလိုဘူး။ ကျွန်တော် ရုန်းလည်း မရုန်းဘူး၊
လှုပ်လည်း မလှုပ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အမြင်ပဲ’

ကျောင်းသားကြီးနှစ်ယောက် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ဆိုးပေ၏ မျက်နှာကို

ခပ်တင်းတင်း ကြည့်လျက် ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဆွဲလိုက်သည်။ တိုင်ကိုဖက်လျက် ငြိမ်၍ ကပ်နေသော ဆိုးပေသည် မိမိ၏ လက်ကို ဆွဲထားသော ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို မကျေနပ်စွာကြည့်လျက် တစ်ဖက်သို့ ဆောင့်ရုန်းလိုက်၏ ။ ကျန်တစ်ဖက်က ဆွဲထားသော အားကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်နှစ်ယောက်အားဖြစ်ကာ ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက် ဆိုးပေ ရှိရာသို့ အရှိန်နှင့် ပါလာသည်။

‘ဟေ့ လွှတ်ပေးလိုက်ကြ’

ဆိုးပေဆွဲရာသို့ ပါလာသော ကျောင်းသားကြီးသည် ဆိုးပေဘေးတွင် လဲကျသွားတော့ မည်ကဲ့သို့ ယိမ်းယိုင်အသွား၌ ဦးဓမ္မက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏ ။

ဦးဓမ္မ၏ မျက်နှာသည် နီနေ၏ ။ ဆိုးပေ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လွှတ်လိုက်သော ကျောင်းသားကြီးနှစ်ယောက်အား ဘေးသို့ဝေးဝေးဖယ်စေ၏ ။

ထို့နောက် ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် မင်းသားကြီးပဝါသိုင်းသကဲ့သို့ လုံး၍ သိုင်းထားသော အပေါ်ရုံသင်္ကန်းကို ကျောင်းသားတစ်ယောက်အား လှမ်းပေးလိုက်၏ ။ ပြီးလျှင် ကျွန်းတိုင်ကြီး ကို ဖက်လျက် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသော ဆိုးပေ၏ မျက်နှာကို စားတော့မလိုကြည့်ရင်း ကြိမ်လုံး ကို ဖြောင့်နေ၏ ။

မကြာမီ ရွှီး.....ရွှီး ဟူသော ကြိမ်သံသည် ဦးဓမ္မ၏ အသက်ရှူသံနှင့်အတူ အဆက် မပြတ်ဘဲခပ်မှန်မှန်ပေါ်ထွက်လာ၏ ။

ဖြူဖွေးသော အဝတ်ပါးကလေးတွင် သွေးကြောင်းအစင်းကြီးများ တဖြည်းဖြည်းစို၍ ပေါ်လာ၏ ။ သွေးကြောင်းအစင်းတို့သည် ကြည့်နေရင်း စွတ်စိုပျံ့နှံ့လာလျက် တစ်ကြောင်းစီ မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်ပြင်တည်း ပျံ့နှံ့သွား၏ ။ ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြသူအချို့၏ မျက်လုံးများ သည် ကြိမ်သံတွေနှင့်အတူ မှိတ်၍ မှိတ်၍ သွားကြ၏ ။

ဆယ့်သုံးကြိမ်မြောက် ကြိမ်သံအပြီးတွင် အရှည်တစ်ထွာခန့်ရှိသော

အသားမြောင်း တစ်ခုသည် ဆိုးပေ၏ ခြေဖနောင့်အနီးသို့ ပြတ်ကျလာ၏။
မျက်စိလျင်သော ကြည့်နေသူအချို့ ၏ နှုတ်ဖျားမှ ‘ဟယ်’ခနဲ
မြည်လိုက်သောအသံသည် တစ်ခုတည်းသာ ပေါ်ထွက်နေသော ကြိမ် ဒဏ်ကို
လွှမ်းမိုးသွား၏။

ဤအသံကြောင့် ဦးဓမ္မ၏ ကြိမ်ချက်သည် ဆက်၍ ကျမလာတော့ဘဲ
ခေတ္တရပ်တန့်သွား ၏။ ကြီးမားသော ကျွန်းတိုင်ကြီးကို ဖက်လျက်မလှုပ်မယှက်
ရပ်နေသော ဆိုးပေသည် ကိုယ် အနေကို ပြင်လိုက်ပြီးနောက် မိမိဖနောင့်ပေါ်မှ
ပြုတ်ကျသွားသောအရာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖွေးဖြူနေသော
အသားဖတ်တစ်ခုဖြစ်၏။ ကြိမ်နှစ်ချက် ညှပ်မိသွားသော ကြောင့်
အမြောင်းလိုက်ပြုတ်ကျလာသော အသားဖြစ်လေသည်။

ဆိုးပေသည် ငဲ့ကြည့်နေသော ခေါင်းကို ပြန်ထောင်လျက်
ကျွန်းတိုင်းကြီးကို ခေါင်းမှီ၍ ပါးနှင့်ကပ်ထားလိုက်၏။

ကြိမ်ချက်သည် နောက်ထပ်ကျမလာတော့။ ပူနွေးနွေးသွေးများသည်
ဆိုးပေ၏ တင်ပါး ပြင်မှ ပေါင်နှင့် ခြေသလုံး၊ ကြွက်သားများပေါ်သို့
အမြွှာအမြွှာစီးဆင်းလျက်ဖနောင့်ကို ရစ်ဝိုက် ကာ မြေကြီးပေါ်တွင် အပြင်လိုက်
စွတ်စိုလာ၏။

ဆိုးပေသည် မာနကြီးသောမျက်နှာနှင့် ဦးဓမ္မကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘နှစ်ချက် ကျန်သေးတယ်’

တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသောကြောင့် ဆိုးပေ၏ ပါးစပ်မှ ထွက်လာသော
အသံကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသူအားလုံးတို့က ကြားနိုင်၏။

ဆိုးပေသည် ကျွန်းတိုင်ကြီးကို ပါးပြင်နှင့်ကပ်လိုက်ပြီးနောက်
ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေ၏။ အတော်ကြီးကြာအောင်
တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် ဦးဓမ္မ၏ ကြိမ်သံတစ်ချက်ပေါ်လာ၏။

ထိုကြိမ်ချက်နှင့်အတူ ဦးဓမ္မ၏ မျက်နှာနှင့် လက်မောင်းတို့တွင် သွေးစက်များ စဉ်ပေကုန်ကြ၏ ။

နောက်ထပ်အတော်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်ပြန်၏ ။

ဖုန်ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ဝိုင်းကြည့် နေသူတို့၏ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံကို ကြား၏ ။

ကိုရင်ကြီးနှစ်ပါးတို့သည် ဆိုးပေ၏ အနီးသို့ရောက်လာကာ အနီးတွင် ခင်းထားသော နှီးကြောဖျာပေါ်သို့ မှောက်ပေးရန် ပြောကြ၏ ။ အရိုက်ခံရသော ဒဏ်ရာများကို ငှက်ပျောသီး နှင့်နယ်၍ နှင်းနှင့်လူးပေးရန်ဟု ဆို၏ ။

ဆိုးပေသည် ကိုရင်ကြီးများကို ဘာမျှမပြော။ ဦးဓမ္မကို လှည့်ကြည့်၏ ။ ဦးဓမ္မကား မရှိ တော့လေပြီ။ ရိုက်ရန်ရွယ်ပြီးမှ မရိုက်ဘဲကြိမ်လုံးကိုပစ်ချ၍ ထွက်သွားသည်ဟုဆို၏ ။ အရိုက် ကောင်းလှသော ဦးဓမ္မသည် ဆုံးမစကားမှ မပြောကြားတော့ဘဲ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟင့်အင်း.... ကျွန်တော်ဘာမှ မလိမ်းဘူး။ ကျွန်တော့် လုံချည်ပေးပါ’

ဆိုးပေသည် လုံချည် အကျ...ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် မိမိအား လာရောက်ကြည့်နေကြသူ တို့ကို ကျောခိုင်းလျက် ကျောင်းအောက်ဘက်သို့ ကူန္တေမပျက် ဝင်သွား၏ ။

ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်ပွဲ လာရောက်ကြည့်ကြသူတို့သည် ဘာမျှမဖြစ်သကဲ့သို့ ထွက်သွားနေ သော ဆိုးပေကို မျက်တောင်မခတ် ငေးမောကြည့်နေကြပြီးနောက် ပင့်သက်ရှူရင်း နေရာမှ ထလိုက်ကြ၏ ။ သူတို့သည် ထိုအခါကျမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော မျက်လုံးဖြင့် အချင်းချင်းကြည့်ရင်း တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် စကားပြောကြသည်။

နှိပ်စက်ခံကျောင်းသားငယ်တို့သည် ဆိုးပေရှိရာနေရာသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း စုပြုံ ရောက်ရှိလာကြ၏ ။ ကျောင်းသားငယ်တို့မျက်နှာတွင် ဆိုးပေအပေါ်၌ ချစ်ခင်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ ကြည်ညိုလေးစားခြင်း စသော အသွင်မျိုးတွေ ဆောင်နေ၏ ။ သူတို့သည် ဆိုးပေ၏ ပတ်ပတ် လည်တွင် ဝိုင်းရံလျက်

ဆိုးပေ၏ မျက်နှာကို တစ်မိမိမိကြည့်နေကြ၏။

‘ကိုဆိုးပေကြီး မနာဘူးလားဗျ’ ဟု မေးကြ၏။ ‘အနော်တို့က ကိုဆိုးပေကြီးကို တုတ်ပြီး တယ်လို့ ထင်တာဗျ။ သွေးတွေ ထွက်လာတာ ညင်ရတော့ရှာ သိပ်သနားသွားတာပဲ။ အနော် တို့ဆို သိပ်အော်ငိုကျစ်လိုက်မှာပဲဗျ။ ကိုဆိုးပေကြီး ဘာလို့ အငိုတာလဲ’ စသည်ဖြင့် မေးကြ၏။

ဆိုးပေနှင့် မတိမ်းမယိမ်းကျောင်းသားတို့ကမူ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ် လျက် မကျေမနပ်ကြောင်း ပြောပြနေကြ၏။ ‘ဦးဓမ္မကြီးကလည်း မတရားပါဘူးဗျာ’ဟု ပြောနေ ကြ၏။ သူတို့သည် ဆိုးပေ၏ ဘေးတွင် ဝိုင်းရံလျက် ဆိုးပေအတွက် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေကြ၏။ ဆိုးပေကို ကြင်နာစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ကလေးများ ဝိုင်းနေကြ၏။ ဆိုးပေသည် အဖော်ကျောင်း သားများကို ရယ်ကာပြုံးကာနှင့် ဖျောင်းဖျနေ၏။

‘ငါကလည်း ဟိုကောင်ကြီးကို ရိုက်ပစ်တာကိုးကွ။ ဒီတော့ ငါ့ကိုလည်း ဦးဓမ္မက ရိုက်မှာ ပေါ့။ ရိုက်ပါစေကွာ၊ သူများကိုတောင် ရိုက်သေးတာ။ ကိုယ့်ကျတော့ လည်းခံပေါ့’

‘သူက ဗိုလ်ကျတာကိုးဗျ။ ကျုပ်တို့ကလည်း မလှန်ရဲကလို့သာနေရတာ ။ ပြီးတော့ ဒီကောင်ကြီးက ကျုပ်တို့ကိုလုပ်ရင် ဦးဓမ္မကလည်း ဘယ်တော့မှ အခုလောက် မရိုက်ဘူး။ နည်းနည်းလောက်ရိုက်ရင်လည်း သိပ်အော်ငိုတာပဲ။ ပြီးတော့ တိုင်ရမလားဆိုပြီး တိုင်ပြောတဲ့ လူကို လာအနိုင်ကျင့်တာပဲ။ အဲဒါနောက်တစ်ခါ ထပ်လျှောက်ရင် သူ့ကောင်ကြီးကို ဘယ်တော့ မှ နောက်ထပ် ခေါ်မရိုက်တော့ဘူး။ သွားတိုင်တဲ့လူကို ငေါက်လွှတ်ပစ်တာပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ က ကြောက်နေရတာ ပေါ့ဗျာ’

‘ဟုတ်လား၊ ဦးဓမ္မက ဒီအတိုင်းပဲလား’

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အဲဒီ လိုချည်းပဲ’

ဆိုးပေသည် မိမိနှင့်အပေါင်းအသင်းဖြစ်နေသော

ကျောင်းသားငယ်တို့နှင့် ရယ်ရယ် မောမောပြောနေ၏။ ထိုအတွင်း မိမိတို့နှင့်
မနီးမဝေးမှ အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်ရင်းဖြတ်သွား သော
ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုကျောင်းသားကြီးက
ဆိုးပေကြိမ်ဒဏ် အပေးခံရစဉ်က ဆိုးပေ၏ လက်ကို တမင်ညစ်၍
ဆောင့်ဆွဲထားသော ကျောင်းသားကြီးဖြစ် သည်။

ဆိုးပေသည် မိမိဘေးတွင် ထိုင်နေသော

ကျောင်းသားငယ်တစ်ယောက်၏ အိတ်ထဲမှ ချွန်ထက်သော
ကျောက်တံတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလျက် ထိုကျောင်းသားကြီးရှိရာသို့သွား၏။

‘ဟေ့လူ.... နေပါဦးဗျ’

မမြင်ယောင်ပြု၍ လှည့်ထွက်သွားမည့်ဆဲဆဲဖြစ်နေသော

ကျောင်းသားကြီးသည် မလွဲ မရှောင်သာသောကြောင့်
ဆိုးပေရှိရာသို့မျက်နှာမူလိုက်၏။

‘ဘာလဲကွ..... ငါ မင်းကို ဘာလုပ်လို့လဲ’

ကျောင်းသားကြီးသည် မူမမှန်သောအသံဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်ရင်း

အနီးအပါး၌ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာရှိလိုရှိငြား မျက်လုံးကစား၍ ရှာလေ၏။
သို့သော် နောက်ကျလေပြီ။

ဆိုးပေသည် ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးသကဲ့သို့ ကျောင်းသားကြီး၏ ရင်ဝဆီသို့

ကျောက်တံ ဖြင့် တအားထိုးလိုက်၏။ ကျောင်းသားကြီးသည်
လက်နှင့်ဆီးကာလိုက်သောအခါ ကာသော လက်ကို ကျောက်တံစိုက်ဝင်လျက်
ကျိုးသွား၏။

‘အေးအဲဒီ လက်ပဲကွ၊ အဲဒီ လက်နဲ့ လုပ်တာပဲကွ။ မင်း အဲဒီ လက်နဲ့

ဆွဲထားတာပဲ မဟုတ်လား’

ဆိုးပေသည် လက်ထဲတွင်ရှိသော ကျောက်တံအကျိုးနှင့်ပင်
ကျောင်းသားကြီး၏ လက်မောင်းနှင့်တကွ မိရာနေရာကိုလိုက်ထိုး၏။ ဆိုးပေ၏
လက်ထဲရှိကျောက်တံသည် အပိုင်း ပိုင်းကျိုးလျက် ကိုင်မရတော့ဘဲ
လက်လွတ်သွား၏။

ကျောင်းသားကြီးသည် မြေကြီးထဲတွင် အနည်းငယ်မြုပ်နေသော
အုတ်ခဲထက်ပိုင်း ကျိုးတစ်ခုကို ပြေး၍ ကောက်၏။ ဆိုးပေသည်
ကျောင်းသားကြီးနောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလျက် ငုံ့နေသော ကျောင်းသားကြီး၏
မျက်နှာကို ရှေ့တည့်တည့်မှနေ၍ အဆိုင်းမရှိဘဲ ခြေထောက် ဖြင့် ပြေး၍
ခတ်လိုက်၏။

ကိုရင်ကြီးများနှင့် ကျောင်းသားများ လာရောက်ဝိုင်းဝန်းဆွဲကြသော
အချိန်တွင် ဆိုးပေ၏ ညာဘက်ခြေခံ၌ သွားတစ်ချောင်းစိုက်လျက်ပါလာသည်။
ကျောင်းသားကြီး၏ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တွင်ကား သွေးများဖြင့် ချင်းချင်းရဲလျက်....

ဦးဓမ္မရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရပြန်ပါလေပြီ။ မိမိအရိုက်ခံနေရစဉ်က
အရိုက်ခံရ၍ နာနေ သည်ကိုမျှ ကိုယ်ချင်းမစာဘဲ
ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခြင်းမပြုဘဲလျက် နောက်ထပ် နာကျင်မှုတစ်ခု တိုးအောင်
လက်ကိုအတင်းဆွဲထားသည့်အတွက် လက်စားချေပါသည်ဟု ပြော၏။

ဦးဓမ္မက မင်းကိုကျောင်းမှာ လက်မခံနိုင်တော့ ယခုအမှုထပ်ဖြစ်လာ၍
မဟုတ်။ စောစောကတည်းက ဆုံးဖြတ်ပြီးခြင်းဖြစ်သည်။ ညနေ ကျောင်းလွတ်ပြီးမှ
ပြောမည်ဟု စောင့် မိသဖြင့် ယခုအမှုတစ်ခုထပ်ဖြစ်ရသည်။ ကဲ.... ယခု
မင်းကျောင်းထဲက ထွက်သွားပေတော့။ မင်းအမေ ဒကာမကြီးကို
ကျောင်းလွတ်လိုက်ဟု ပြော၏။

ဆိုးပေသည် ဦးဓမ္မရှေ့မှ ထွက်လာသောအခါ ကျောင်းဝင်းအပြင်အထိ
မျက်ရည် ကလေးများဝိုင်းလျက် လိုက်ပို့ကြသော အနှိပ်စက်ခံကျောင်းသားများကို

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် နှုတ်ဆက်၏။

‘ကိုယ်မရှိပေမယ့် အားမငယ်ကြပါနဲ့ကွာ။ မင်းတို့
မတရားနှိပ်စက်ရင်ကိုယ့်လာပြော၊ ကိုယ်ရွာထဲက စောင့်ရိုက်ပေးမယ်’

ထိုနေ့က ဆိုးပေအိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဆိုးပေ၏ အမေသည်
သတင်းကြားပြီးသဖြင့် ကျောင်းသို့ လိုက်လာမည့်ဆဲဆဲဖြစ်၏။ ဆိုလည်း ဆို၏။
ငိုလည်း ငို၏။ လုံချည်ချွတ်၍ ဖင်လှန် ပြရမည်ဟုလည်း ပြောနေ၏။

‘အလကားပါဗျာ....ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’ဟုပြောလျက် ဆိုးပေသည်
မိခင်၏ အထိအကိုင် ကို မခံဘဲနေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဆိုးပေ၏ လုံချည်တွင်
သွေးစေးများဖြင့် မာခေါက်ခေါက်ဖြစ် နေသော နေရာတွင် ရှိ၏။
ရိုက်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ကျောင်းထဲက ထွက်လာခဲ့ရသည့်အချိန် အထိ
အသားပြတ်ထွက်သောနေရာက သွေးများအမြဲမပြတ် စီးကျနေ၏။ ထို့ကြောင့်
မိန်းကလေးတို့သည် ဆိုးပေ၏ မျက်နှာကို ဂရုတစိုက်ကြည့်နေကြ၏။ ဆိုးပေ၏
ပုံဟန်သည် ကြိမ်ဒဏ်အရိုက်ခံလာသည်နှင့်မတူဘဲ
ရည်းစားနှင့်ချိန်းတွေ့လာခဲ့ရသည့် မျက်နှာမျိုးနှင့် တူနေ၏။

‘ဟဲ့....ဆိုးပေ၊ နင် ဒီနေ့ ကြိမ်ဒဏ်အရိုက်ခံရတယ်ဆို’

‘အလကားပါဟာ၊ ရိုးရိုးရိုက်တာပါ’

‘တို့ကြားတော့၊ နင့်ကို အသားတွေ ပြတ်ကျအောင်ရိုက်တယ်လို့
ကြားရပါလား။ ကိုသာ ဆင့်ကြီး ရိုက်တုန်းကထက်တောင် နာသေးသတဲ့။
ကိုသာဆင့်ကြီး ကန်ထဲက ငါးတွေခိုးတာ မိတုန်းက အရိုက်ခံရတော့ မထနိုင်လို့
ဖိုးအေးတို့ ကတ်နဲ့ထမ်းယူလာကြရတယ်မဟုတ်လား၊ နင်တော့လည်း
ဒီလိုမဟုတ်ပါလား’

‘အလကားပါဟာ၊ လူတွေက ကားကြတာပါ။ ဘာမှကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
မဟုတ်ပါဘူး’

ဤသို့ဖြင့် ရွာအပျိုနှင့်အပျိုလောင်းကလေးများ၏
အကြားနှင့်အမြင်သည် တစ်မျိုးစီ ဖြစ်နေကြ၏။

ဆိုးပေသည် ရေထဲတွင်စိမ့်ရင်း သွေးစေးကပ်နေသော လုံချည်ကို
လျှော်၏။ မိမိ၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖိနှိပ်ပေး၏။

ထိုနေ့တစ်ညနေလုံး ဆိုးပေကို
ခပ်ရွှင်ရွှင်နှင့်ကြော့ကြော့မော့မော့မြင်ရသည်။ ညဦးပိုင်း တွင် ဆိုးပေရွာထဲသို့
လျှောက်လည်သည်။ အတော်ကလေး ညဉ့်နက်သောအချိန်၌ ဆိုးပေ သည်
သချင်းကုန်းသို့ တစ်ယောက်တည်း ရောက်ရှိနေ၏။

သချင်းဇရပ်ဘေးရှိ အုတ်ဂူနှစ်ခုသည် ဆိုးပေထိုင်နေကျ နေရာဖြစ်၏။
အုတ်ဂူပေါ်တွင် မိုးနေသော ကုက္ကိုပင်မှ အရိပ်သည် အုတ်ဂူပေါ်သို့ ဖုံးလွှမ်းထား၏။
လေရှူးကလေး ဝေ့လိုက် သောကြောင့် ကုက္ကိုကိုင်းများ လှုပ်ရှားသွားသောအခါ
မြေပြင်နှင့်အုတ်ဂူပေါ်တွင် ပဝင်းစွာ ကျရောက်လာသော လရောင်ကွင်းများသည်
ပြုံးပြုံးပြောက်ပြောက် လှုပ်ရှားသွား၏။

ဆိုးပေသည် အုတ်ဂူပေးတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ၏။ ထို့နောက်
ဦးခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းမော့လျက် ကုက္ကိုရွက်များအကြားမှ မြင်နေရသည့်
လှပနက်ရှိုင်းသော ကောင်းကင် ကို ကြည့်လျက် မျက်ရည်ဝိုင်းလာ၏။
အထက်သွားနှင့် ဖိရုံမျှကိုက်ထားသော ဆိုးပေ၏ အောက်နှုတ်ခမ်းသားသည်
တုန်နေ၏။ အတန်ကြာသည်တိုင်အောင် ဆိုးပေသည် ရင်တွင်း၌ သာရှိက်လျက်
မျက်ရည်မကျဘဲ တင်းနေ၏။ ဆိုးပေသည် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာသော အချိန်၌
ရှိက်ငင်သံလည်း ထွက်လာလေပြီ။ ဆိုးပေ၏ ကျောသည်လည်း သိမ့်သိမ့်တုန်နေလေ
ပြီ။

လူတို့တိတ်ဆိတ်၍ ဆိုးပေ၏ အယူအဆအတိုင်း အလွန်သာယာသော
သချင်းကုန်း တွင် ဆိုးပေသည် နှစ်နာရီကျော်ကျော်မျှ ရှိက်ကြီးတင်

ငိုကြွေးပစ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လျက် တစ်နာရီခန့်မျှ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်၏။ ထို့နောက် ဆိုးပေသည် နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထလျက် ပေါ့ပါးရှင်းလင်းသောရင်နှင့် အိမ်သို့ပြန်လာတတ်သည်။

အောက်ထပ်မှ တဂျိုးဂျိုး တဂျိုင်းဂျိုင်းမြည်နေသော စက်သံသည် ဆိုးပေ၏ နားထဲသို့ ဝင်လာပြန်သည်။ ဆိုးပေသည် ဖန်ခွက်ထဲတွင်ရှိသော အရက်များကို အကုန်မော့လိုက်၏။

‘အို..... ဘာတွေများ တွေးနေရပါလိမ့်မလဲ’ ဟု မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ဆိုး၏။ ဤလို တွေးတောနေမှုမျိုးမှ ပပျောက်စေရန် စားပွဲနိမ့်ကလေးပေါ်တွင် ပွကျဲနေသော ဖက်စိမ်းများ၊ ဖန်ခွက်များ၊ ပုလင်းလွတ်များကို ထသိမ်း၏။ ထို့နောက် သတင်းစာစက္ကူစုတ်များဖြင့် စားပွဲနိမ့် ကလေးကို ပြောင်နေအောင် တိုက်ပစ်လိုက်၏။ ထိုအပေါ်သို့ အရက်ကျန်သေးသော ပုလင်းနှင့် ဆော်ဒါရှိသော ပုလင်းများကို လှပအောင် စုတင်လိုက်၏။

ပြီးလျှင် ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ငှဲထည့်ကာ ဆော်ဒါစပ်၍ သောက်ပြန်သည်။ မိမိဤမျှ ပျက်စီးနေသည်ကို မိမိ၏ ‘တစ်အူတို့ဆင်း ခေါင်းနင်း ဆင်း’ခဲ့သော မိမိ၏ အစ်ကိုလည်းဟုတ်၊ ဆရာသမားလည်း ဟုတ်သောသူသာရှိခဲ့လျှင် မည်သို့ပြောဆိုမည်နည်းဟု တွေး၏။

ဟုတ်ပေသည်။ ဆိုးပေ၏ အစ်ကိုသည် ဆိုးပေကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ချီပိုးထိန်း ကျောင်းလာရသူ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ကျောင်းထား၍ မဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်တိုင်စာသင်ပေးရ သူလည်း ဖြစ်၏။ မိခင်သည် မိမိသားကြီးမရှိသောအခါ ဆိုးပေကို ယဉ်ကျေးစေရန်အတွက် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ဆရာသမား၊ မိဘတို့ကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းတတ်စေရန်အတွက် မိမိတို့ ငယ်စဉ်က

ကိုးကွယ်သည့်ရွာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ ထားပေး၏။ ဆိုးပေသည် ကြိမ်ဒဏ် အရိုက်ခံရပြီး ကျောင်းထွက်လာခဲ့ရလေသည်။ နောက်ထပ်လည်း မည်သည့်ကျောင်းမျှ အပ်နှံ မပေးဝံ့တော့။

ဆိုပေ၏ မိခင်သည် ဆိုးပေ၏ ရှေ့ရေးကို တွေးလိုက်တိုင်း ဆိုးပေကို သွန်သင်ဆုံးမနိုင် သည့် မိမိ၏ သားကြီးအား သတိရလေ့ရှိ၏။ ဤသို့ သတိတရဖြင့် အစ်ကိုဖြစ်သူအကြောင်းကို တွေးလိုက်တိုင်း ဆိုးပေ၌ ‘သံသယ’တစ်ခု ဝင်ဝင်လာတတ်သည်။

ဆိုးပေ၏ ညီအစ်ကိုသည် အညာမျိုးတွေ ဖြစ်ကြ၏။ တစ်ခါသော် အဖေ၏ အမေဘက် မှ ဆွေမျိုးများက တွေ့လိုသည်ဆိုသောကြောင့် မိသားတစ်စု သွားလည်ကြရသည်။

ဆွေမျိုးညီအစ်ကို မောင်နှမတော်သူတို့သည် အောက်ရပ်အောက်ရွာသားများ ဖြစ်နေ ကြသော ဆိုးပေတို့ ညီအစ်ကိုကို ခင်မင်ကြ၏။ အထူးသဖြင့် မောင်နှမဝမ်းကွဲများဖြစ်ကြသော အညာအပျိုတို့သည် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော ဆိုးပေ၏ အစ်ကို လူပျိုကြီးကို ပို၍ ချစ်ခင်ကြသည်။ ခေတ်စာတတ်ပေတတ်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ပို၍ အားကိုးကြသည်။

ဤသို့ ချစ်ခင်တတ် အားကိုးတတ်ကြသော အညာသူအပျိုများထဲ၌ လုံးကြီးပေါက်လှ အသားဖြူဝင်းဝင်းနှင့် သုံးဝမ်းကွဲတော်သော နှမတစ်ယောက်ကို အစ်ကိုက မျက်စိကျလေ သည်။

အစ်ကို မျက်စိကျသလို ဆိုးပေတို့ပ အစ်မဝမ်းကွဲကလည်း အစ်ကိုကို မျက်စိကျ၏။ သို့သော် သူတို့အချစ်သည် အလွယ်တကူ မဖြူးဖြောင့်။

မင်းကတော် စိုးကတော်ရုပ်ပေါက်နေသော အစ်မကို အစ်မ၏ မိဘများက လာ၍ စပ် တတ်ကြသော ပိုက်ဆံဝါလား၊ သူဌေးသားအပါအဝင်

မင်းသားစိုးသားတို့နှင့်သာ ပေးစားချင် ကြ၏။

သို့သော် မရလျှင် သေရမတတ်တောင့်တအပ်နေကြသော ရုပ်အလိုဆန္ဒ၏ စွမ်းအား အရ တားမနိုင်ဆီးမရဖြင့် အစ်ကိုနှင့်အစ်မတို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆန့်ကျင်၍ အတင်းအိမ်ထောင် ကျလိုက်ကြသည်။

အိမ်ထောင်ကျပြီးသည့်နောက် အစ်ကိုနှင့်အစ်မတို့ကို လူတိုင်းက စံထားကြ၏။ ရွှေနှင့်မြ နေနှင့်လ ရေနှင့်ကြာဟူသော စကားကိုလည်း အစ်ကိုနှင့်အစ်မတို့အတွက် သက်သက်ရှာထားကြသလို လူတိုင်းက ဆိုလာကြ၏။ သို့သော် အစ်ကိုနှင့်အစ်မတို့ကား ရန် ဖြစ်တတ်ကြပါသေးသည်။ မည်သို့ပင် ရန်ဖြစ်နိုင်ကြပါစေ အစ်မသွားခေါ်လျှင် အစ်ကိုပါလာသည်ချည်းဖြစ်၏။ အစ်မ ပြန်လာလျှင် အစ်ကို လက်ခံသည်ချည်းဖြစ်၏။ တစ်ခါမျှ နင်ပဲဆ ပြောကြခြင်းမရှိ။

သို့သော် အစ်မ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရ၍ တစ်လသားရှိသောအချိန်၌ အစ်ကို ခရီး တစ်ခါထွက်သွားဖူးသည်။ ထိုထွက်သွားသောတစ်ခါ ခရီးကား ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ သော ခရီးဖြစ်၏။

ပြန်မလာတော့သောအကြောင်းကလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်လှ။ အစ်ကို ခရီး သွားရာသို့ အစ်မက လိုက်ပို့ရာတွင် ‘ငါ သိပ်မကြာပါဘူးကွာ၊ တစ်လ နှစ်လအတွင်း ပြန်လာမှာ ပါပဲ’ဟု အစ်ကိုက နှုတ်ဆက်၏။

‘ဒီမှာ အစားရထားပါပြီ။ ရှင်တစ်သက်လုံး ပြန်မလာလည်း ဒီက မပူပါဘူး’

ဟု အစ်မက လက်ထဲတွင် ချီထားသော ကလေးကို မြှောက်ပြရင်း ပြော၏။

ထိုအချိန်တွင် အစ်ကိုသည် အစ်မ၏ မျက်နှာကို

စိမ်းစိမ်းကြီးစိုက်ကြည့်နေရာမှ နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်းတစ်ဖက်တည်း ပြုံးလိုက်သည်။

အစ်ကို့ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို အကဲခတ်မိသော အမေက ‘အလကား ဒီကောင်မ သူကလေးသူချစ်ကြောင်း ကြွားချင်တာနဲ့ သက်သက်ပြောနေတာ။ ဟိုကောင်က မျက်နှာပျက် နေပြီ’ဟု ဟန့်လိုက်၏ ။

‘တကယ်ပါ အရီးရ၊ အဟုတ်ပြန်မလာဘဲနေလည်း မပူပါဘူး၊ နော် လူလေး’

အစ်မက ကလေးကိုပွေ့မြူရင်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောနေ၏ ။ ထိုစဉ် တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသော သင်္ဘောကြီးကိုကြည့်ရင်း ရင်တွင်၌ ဆို့ကြရ၏ ။ သို့သော် နောက်ဆုံးအကြိမ် ကွဲကွာသွားရခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်း မည်သူမျှ မသိကြရသေး။

၇ နှစ်ခန့်ကြာပြီးမှ အညာတွင် တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ဆုံးသွားသည်ဟု ကြားသိကြရ၏ ။

‘အို.... ဒါလောက်နဲ့တော့ မဖြစ်သင့်ကြပါဘူး’ ဟု ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်၏ ။ ဆိုးပေ၏ နားထဲတွင် အောက်ထပ်မှ သတင်းစာရိုက်နေသော စက်သံတွေကို ကြားလာရပြန်သည်။

ဆိုးပေသည် လက်၌ ကိုင်ထားသော ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်ကျန်ကို
မော့လိုက်ပြန်၏။ နောက်ထပ် အရက်နှင့် ဆော်ဒါကို စပ်၏။ ဒါတွေကို
ဆွေးမည့်အစား ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေကို တွေးရခြင်းက ကောင်းသည်ဟု ဆိုးပေ
ဆုံးဖြတ်သည်။

ဆိုးပေသည် သတင်းစာဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊
ဝတ္ထုရေးဆရာတွေနှင့်ပေါင်းနေရသော ကြောင့် ဝတ္ထုကဗျာများကိုလည်း
တွေးတောလေ့ရှိ၏။ ယခု သူတွေ့ချင်သော ဝတ္ထုကား
အလွမ်းဝတ္ထုဖြစ်နေလေသည်။ အလွမ်းဝတ္ထုဆိုလျှင် မည်သည့်ဝတ္ထုအလွမ်းဆုံး
ဖြစ်မလဲဟု ဆိုးပေ တွေး၏။

ရိုတ်စပီးယား၏ ‘အော်သဲလို’ပေလော။ မင်းဘူးဦးဩဘာသ၏
ဝေဿန္တရာပေလော။ တော်စတိုင်း၏ ဝါးအင်ပိစ် ပေလော။

ဘယ်ဟာမှ မဟုတ်။ ဆိုးပေအလွမ်းဆုံးကား ဆိုးပေကိုယ်တိုင်
ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော တကယ့်ကိုယ်တွေ့ ဝတ္ထုဖြစ်လေသည်။

ဆိုးပေ၏ ဝတ္ထုတွင် ဆိုးပေသည် မိမိကိုယ်မိမိ
ဇာတ်ကောင်အဖြစ်ထား၏။ ဆိုးပေ၏ အစ်ကိုသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏
သာယာမှုအကြားတွင် ကြီးပြင်းလာရသူဟု ဆိုးပေက ယူဆ၏။ ဆိုးပေအဖို့ကား
ပတ်ဝန်းကျင်၌ အမှောင်ဖုံးနေစဉ် မွေးဖွားလာရသူဟု ဆိုးပေက ယူဆနေ၏။

အကြောင်းမှာ ဆိုးပေမှာ မွေးစကတည်းက အဖေ့ကိုမျှ မမြင်ဘူးဘဲ
ကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ်လေသည်။

ဆိုးပေ၏ အမေနှင့်အဖေတို့သည် ရွာတစ်ရွာစီမှ ဂုဏ်ပြိုင်နေကြသော လယ်ပိုင်ရှင် တစ်ဦးစီ၏ သားနှင့် သမီးများ ဖြစ်ကြသည်။

ဆိုးပေ၏ အမေမျိုးသည် အလွန်လယ်လုပ်ကောင်းကြသော မိသားစုနှင့် ဖြစ်ကြ၏။ ရွာ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် လက်ညှိုးထိုး၍ မလွဲနိုင်သော လယ်တွေရှိကြ၏။ မိဘဘိုးဘွား အစဉ် အဆက်ကစ၍ ကိုယ့်လယ်ကိုယ်ခုတ်လျက် ဓားမဦးချလုပ်ကိုင်စားသောက်လာသူများ ဖြစ်သည်။

ဆိုးပေ၏ အဖေမျိုးကား ထိုသို့မဟုတ်လော။ ဆိုးပေ၏ အဖေသည် ပိုးချိတ်တောင်ရှည် ကြီး တလွှားလွှားဖြင့် ကြက်ပြာကို ပိုက်ပြီးလျှင် ရွာစဉ်လိုက်၍ ကြက်တိုက်နေသူဖြစ်၏။ နွေဦး ပေါက်လာလျှင် တပည့်တပန်းတွေ တကျိပ်လောက်နှင့် မြင်းကိုယ်စီးလျက် ရွာတကာရွာ ကတ်ဆွဲရင်း အချိန်ဖြုန်းနေသူဖြစ်၏။ အလှူရှင်ပြုရှိလျှင် ကွမ်းတောင်ကိုင်အပျိုတွေကို ပိုးရင်း အသံဝါကြီးနှင့် ‘သျှိုး’လိုက်ရတု ဟစ်သောသူဖြစ်၏။

ဤနည်းနှင့်နှင်ပင် မိဘဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်မှ လက်ငုတ်လက်ရင်းကလေးတွေ တတိတိနှင့်ပြုတ်ကာ အဆန်မရှိဘဲ ဟန်နှင့်နေမည်သာရှိသော ကြေးရတတ်များ ဖြစ်နေကြ သည်။

ဤတွင် အလွန်တိကျ၍ အလုပ်လည်း လုပ်၊ စိတ်လည်းထက်သော အမေနှင့် အိမ် ထောင်ကျသောအခါ ရပ်တကာရွာတကာလည်၍ မိုက်နေသောအဖေသည် ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးသကဲ့သို့ ကုပ်ကုပ်ကလေး ဖြစ်နေရရှာ၏။

အဖေနှင့် တေဖော်တေဖက်တို့နှင့်တကွ ထိုရွာများတစ်ဝိုက်ရှိ လူကြီးတို့ကလည်း အဖေ၏ အဖြစ်ကို အံ့သြနေကြ၏။ အဖေကို မေးကြသောအခါ ကြောက်လို့မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ချစ်လို့ပါဟု အဖြေပေး၏။

ဤလိုနှင့် အဖေသည် သေသေဝပ်ဝပ်နှင့်

ကျိုးကျိုးကုပ်ကုပ်နေလာခဲ့သည်။ သားဦး ဖြစ်သော အစ်ကိုကိုလည်း မတို့ရက်
မဆိတ်ရက်အောင် ချစ်ကြသည်။ သို့သော် အမေ၏ ဗိုက် ထဲတွင် ဆိုးပေ
တစ်လသားကျော်ကျော်ခန့်ရှိသောအခါ အမေနှင့်အဖေ ကွဲကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဆိုးပေသည် အဖေကို မမြင်ဖူးဘဲနှင့် ကြီးပြင်လာခဲ့ရ၏ ။
အခြားသူများက အဖေခေါ်လျှင် ဆိုးပေကလည်း အဖေဟု ခေါ်ချင်၏ ။ သို့သော်
အဖေခေါ်ရမည့် သူကား မရှိခဲ့။

အမေ့ကိုမေးလျှင် နင့်အဖေ သေပြီဟု ပြောလေ့ရှိ၏ ။ သို့သော်
အတော်ကလေး ကြီး လာသောအခါ အဖေရှိသေးသည်ဟု သိရသည်။
သို့သိသည်နှင့်အမျှ အဖေ့ကို မြင်ဖူးချင်လာ သည်။ အဖေ၏ မျက်နှာကို စိတ်ထဲတိုင်
မှန်းကြည့်သည်။ အစ်ကိုနှင့်လည်း မတူဟုဆိုသော ကြောင့် အမှန်းရခက်နေသည်။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏ ။ ဆိုးပေရော ဆိုးပေအစ်ကိုပါ ဆိုးပေတို့ အမေနှင့်
ချွတ်စွပ်နီးပါး တူကြ၏ ။ အစ်ကိုကမူ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ပါ အမေနှင့်တူ၏ ။
ဆိုးပေကိုယ်တိုင်ကမှ အဖေနှင့် အရပ်အမောင်းချင်း ဆင်သေးသည်ဟု ဆိုကြ၏ ။

သို့ဖြင့် ဆိုးပေသည် အဖေဆာသောရောဂါရလျက် မိမိဘဝကို မိမိ
အတော်ကြီးစိတ်နာ နေခဲ့၏ ။ ဇနက္ကဝတ္ထုကိုဖတ်လျက်
အဖေ့အမျိုးများရှိသောနေရာသို့ ကုန်သင်္ဘောနှင့် လိုက်ချင် သောစိတ်တွေ ပေါ်လာ၏
။

သို့သော် ဆိုးပေသည် ဇနက္ကမင်းသားလို ကုန်သင်္ဘောနှင့်
မလိုက်တော့ဘဲ အမေ့ကို ခွဲထားခဲ့၍ ရန်ကုန်တွင် လာနေ၏ ။ ရန်ကုန်သို့ရောက်မှ
အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သောကြောင့် အဖေ့အမျိုးတချို့နှင့် တွေ့ကြရသည်။
အဖေ့အမျိုးတို့သည် ဆိုးပေကို တွေ့လျှင် အတော်ကြီး ချစ်ကြ၏ ။ သို့သော်
ဆိုးပေကမူ တစ်ခါတစ်ရံမှ အလည်အပတ်သွားတတ်ကြသည်။

ဆိုးပေသည် ရန်ကုန်၌ တစ်ယောက်တည်းနေ၏ ။ အိပ်ခန်းတစ်ခုကို

ငှားလျက် အိမ်နီး ချင်းတစ်အိမ်တွင် ထမင်းလခပေး၍ စား၏။ ဆိုးပေငှားထားသော အိပ်ခန်းနှင့် ထမင်းလခ ပေး စားသောအိမ်သည် နောက်ဖေးချင်း ဆက်နေ၏။ ဆိုးပေအလုပ်သွားလျှင် ဆိုးပေ၏ အိပ်ခန်း ကို လခနှင့် ထမင်းကျွေးသောအိမ်က တစေ့တစောင်း ကြည့်ထားရ၏။

တစ်နေ့တွင် ထမင်းလခနှင့် ကျွေးသော အဒေါ်ကြီးသည် ဆိုးပေ၏ အလုပ်ဌာနသို့ လိုက်လာ၏။

‘ဟဲ့ ဆိုးပေ၊ နင့်အဖေဆိုလား၊ နင့်အဖေရဲ့နှမတွေဆိုလား၊ အဲ..... သူတို့က ခေါ်လာလို့ အခု တို့အိမ်က စောင့်နေလေရဲ့၊ နင့်ကို တွေ့ချင်လွန်းလို့တဲ့....’

ဆိုးပေသည် မိမိ၏ နားကို မိမိမယုံကြည်သလို ဖြစ်သွား၏။ ဆိုးပေ၏ စိတ်ကူးထဲတွင် ဤလိုတွေ့ပုံမျိုးကို တစ်ခါမျှ အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးခဲ့။ ဆိုးပေ၏ မျက်နှာသည် ဝင်းဝင်းပ၍ လာ၏။ ဆိုးပေ၏ ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာ၏။

‘ရော..... အဒေါ်ကြီး..... သော့ယူသွားပါ၊ ကျွန်တော့်အခန်းမှာ နေရာချထားနှင့်ပါ၊ ကျွန်တော်ချက်ချင်းလိုက်လာမယ်’

ဆိုးပေသည် အဒေါ်ကြီးအား သော့ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ယောင်တိ ယောင်ကန်းဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက် မိမိ၏ အလုပ်ဌာနမှ သက်ဆိုင်ရာအကြီးအကဲဆီသို့ သွား၍ ငွေများကို ကြိုထုတ်၏။ ခွင့်လည်း ယူ၏။

ပြီးလျှင် စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို ဝယ်၏။ ထို့နောက် မိမိအခန်း နောက်ဖေးနှင့် ဆက်သော အဒေါ်ကြီးအိမ်သို့ ဝင်၍ လင်ပန်းထဲ၌ စားဖွယ် သောက်ဖွယ်တွေကို ထည့်၏။ လက်ဖက်ရည် အချိုအကြမ်း အစုံကို ထည့်၏။

မွေးကတည်းက မမြင်ဖူးဘဲ လူလားမြောက်ပါမှ ပထမဆုံးတွေ့ရမည့် မိမိ၏ အဖေအား မိမိကိုယ်တိုင် လစာဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးရမည်ဖြစ်သောကြောင့် အသားတွေ တုန်နေအောင် ဝမ်းသာနေ၏။

ဆိုးပေသည် စားသောက်ဖွယ်ဗန်းကြီးကို မလျက် နောက်ဖေးမှ
အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ယူလာ သည်။ ဆိုးပေ၏ မျက်နှာတွင် ပန်းသွေးရောင် လွှမ်းနေ၏ ။
ဆိုးပေ၏ ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေ၏ ။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်တွင်းနက်နက်၊
မျက်ပေါက်ဝိုင်းသေးသေး၊ မောင်းဝွတ်မျက်လုံး၊ ခေါင်းတုံးကြီးနှင့်
ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ကို တွေ့ရ၏ ။

ထိုလူကြီးကား ငါ၏ အဖေတည်းဟု ဆိုးပေရင်ထဲက အလိုလို သိလာ၏
။ ဆိုးပေသည် ထိုလူကြီးရှေ့သို့ စားသောက်ဖွယ်ဗန်းကြီးကို သွား၍ ချလိုက်သည်။

သိနှင့်နေကြသော ဒေါ်လေးနှင့် ထမင်းကျွေးသည့်အဒေါ်ကြီးတို့က
ပြောလက်စ စကားကိုရပ်၍ ‘ဒါ ရှင့်သားပေါ့၊ ဒါ မင်းအဖေပဲ’ ဟု ပြောမပြကြ။
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူး သေးသော သားအဖနှစ်ယောက်သား အကဲခတ်သလို
ကြည့်နေကြ၏ ။

‘ဒါတွေ ဘာလို့ လုပ်လာရတာ လဲ လူလေးရာ’

စားသောက်ဖွယ်ဗန်းကြီးကို အနီးသို့ကပ်လျက် ချပေးလိုက်သော
ဆိုးပေကို ကြည့်၍ ထိုင်နေသော ယောက်ျားကြီးက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏ ။

‘အဖေတို့ စားဖို့ပေါ့၊ ကျွန်တော် တမင်ယူလာခဲ့တာတွေပါ’

ဆိုးပေသည် ပြောပြောဆိုဆို နောက်ဖေးဘက်သို့ လှည့်ဝင်လာ၏ ။
မွေးလာကတည်းက မခေါ်ခဲ့ရဖူးသော အဖေကို ယခုတစ်ကြိမ် ခေါ်လိုက်ရသည်မှာ
အရသာရှိသလိုလိုလည်း ထင်မိ၏ ။

အမေ့မျက်နှာကိုလည်း ကွက်ခနဲ မြင်၏ ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ
အလိုလိုလည်း မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာ၏ ။ ဆိုးပေ၏ နှာခေါင်းတွင် နှာရည်တွေ
စိမ့်ယိုလာသော်လည်း ဆိုးပေ ၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးနေ၏ ။

ဆိုးပေသည် နှပ်ကို ညှစ်လိုက်ပြီးနောက် လုံချည်ကိုချွတ်၍ မျက်နှာကို သုတ်၏။ ထို့နောက် ပြန်ဝတ်၏။ ထို့နောက် အလွန်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် နောက်ဖေးဘက်အိမ်သို့ ခုန်ကူးလိုက်၏။ ထို့နောက် ကရားကြီးနှစ်လုံးနှင့် ဗန်းကြီးတစ်ချပ်ပေါ်တွင် လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသော လက်ဖက်ရည်အချိုဗန်းကြီးကို ယူလျက် မိမိ၏ အိပ်ခန်းဘက်သို့ ကူးလိုက်၏။ ဆိုးပေ၏ စိတ်ထဲတွင် အလွန်ပေါ့ပါးနေ၏။ ဆိုးပေ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဤနေ့သည် တစ်ကိုယ်လုံး တသိမ့်သိမ့် တုန်အောင် ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာနေသောနေ့ဟု မှတ်တမ်းတင်ထားမည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။

ဆိုးပေသည် ပြီးသောမျက်နှာဖြင့် ယခုခဏကလေးအတွင်းမှ မြင်ဖူးသော မိမိအဖေကို တစ်မိမ့်မိမ့်ကြည့်ရင်း လက်ဖက်ရည်အချိုဗန်းကြီးနှင့် အနီးသို့ ရောက်သွား၏။

အဖေသည် စကားပြောကောင်းသူဖြစ်လျက် ခပ်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သည့် လူရည်သန့်ကြီး ဟု ဆိုးပေက အကဲခတ်လိုက်၏။

‘ဒါထက် သားသမီးများရော ဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ’

‘သမီးနှစ်ယောက်၊ သားသုံးယောက်၊ ကျွန်တော့် သမီးအကြီးလေးက ၁၄ နှစ်ရှိပြီ။ အငယ်သုံးယောက်ကတော့ ယောက်ျားလေးတွေပါပဲ။ အားလုံးပေါင်း လေးယောက်ပေါ့’

ဆိုးပေ၏ လက်ထဲမှ ဗန်းကြီးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွား၏။ ဆိုးပေသည် ချက်ချင်း နောက်ဖေးအိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလျက် အလှချိတ်ထားသော ဆောင်ဓားကို ဆွဲလျက် ဗြဲန်းခနဲ ပြန်ဆင်းလာ၏။

လခနှင့်ထမင်းကျွေးသော အဒေါ်ကြီးသည် ဆိုးပေ၏ ခါးကို အတင်းဖက်ထား၏။

‘ဟဲ့.... ဆိုးပေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့။ ဘယ်နှယ်လုပ်တာလဲ၊ လာကြပါဦး’

ရုန်းနေသော ဆိုးပေအား အဒေါ်ကြီး၏ အိမ်ပေါ်မှ

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လာရောက် ဖက်ပွေ့ထားကြ၏။ ဆိုးပေက ‘တက်’
ခေါက်လိုက်သည်။

‘မှုတ်ဘူး၊ ဒီလူကြီးကို သတ်မယ်၊ အဒေါ်ကြီး လွတ်’

ဆိုးပေသည် အံ့ကြိတ်သံနှင့်ပြောရင်း တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်လျက်
မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။ အဒေါ်ကြီးက ရုန်းကန်နေသော လက်ကိုပါ စုရုံး၍
ဖက်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဖြစ်နေရတာ တုံး၊ နင်တွေ့ချင်နေတဲ့ အဖေ၊ နင်
ချစ်တဲ့အဖေ မဟုတ်ဘူးလား၊ ချက်ချင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာ တုံး’

‘အဲဒါကြောင့်ပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးရသေးတဲ့
အဖေတစ်ယောက် ဆိုပြီး တတမ်းတမ်း တတတနဲ့ အဖေမျက်နှာကို
ကြည့်ချင်လွန်းလို့ အဖေလို့ ခေါ်ချင်လွန်းလို့ သူကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို
သားသမီးထဲမှာတောင် ထည့်မထားဘူး’

ကျွန်တော့်ကို မမြင်ရဖူးသေးတဲ့အကောင်မို့ မထည့်ချင်နေပါဗျာ။
သေသွားတဲ့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုဆိုရင် သူနဲ့အတော်ကြီးတောင် နေခဲ့ရတဲ့သားဗျာ။ အခု
အဒေါ်က ကလေး ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲလို့ မေးတော့ ကျွန်တော်တို့တောင်
မပါတော့ဘူး။

ဒါ အဖေလား၊ ဒါ အဖေလား၊ အလကားအဖေ၊

ဒီလိုအဖေမျိုးတွေကြောင့် သားသမီး တွေ ဒုက္ခရောက်နေရတာ ၊ လွတ်ဗျာ၊
ကျွန်တော် သတ်မယ်၊ ကျွန်တော် မထားဘူး။

ကြည့်ပါဦး..... ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခါမှ

မမြင်ရဖူးသေးတဲ့အဖေတစ်ယောက်မို့ ကျွန်တော့်ချွေးနှံစာလေးနဲ့ ကျွေးဖို့လုပ်လို့၊
ကျွန်တော့်ကိုတော့ မွေးပြီး ပစ်လည်းထားခဲ့သေး ရဲ့၊ အခု သားသမီးစာရင်းထဲတောင်

မသွင်းဘူး၊ (ဘယ်လောက် စိတ်နာစရာကောင်းလဲ)။

ဘယ်လောက်စိတ်နာစရာကောင်းလဲ၊ ခဏ လွှတ်လိုက်စမ်းပါဗျာ။

ဆိုးပေသည် အတင်းရုန်းကန်နေ၏ ။ ဆိုးပေ၏ မျက်နှာသည် မထိန်းနိုင်
မသိမ်းနိုင် ဖြစ်လျက် အရူးကဲ့သို့ သတိကင်းလွတ်သလိုမြင်နေရ၏ ။

ဆိုးပေအား ဝိုင်း၍ ဆွဲထားကြသော အမျိုးသမီးတို့သည် ကျလာသော
မျက်ရည်များကို မကျစေရန် အံ့ကြိတ်ထားကြ၏ ။ ပါးပြင်ပေါ်၌ စီးကျလာသည့်
မျက်ရည်တို့ကို အကျ့ပခုံးတွင် ငုံ့၍ သုတ်ကြ၏ ။

‘လာပါ ကိုဆိုးပေရယ်၊ ဒါကတော့ သူမုန်းရင် ကိုယ်မုန်းပေါ့’ ဟု ဝိုင်း၍
ပြောကြ၏ ။ ထိုအတွင်း ဆိုးပေ၏ အိမ်ခန်းဆီမှ ရုန်းသံဆွဲသံများနှင့်အတူ လူကြီး၏
အသံပေါ်လာ၏ ။

‘ကျွန်တော်ကို မဆွဲကြပါနဲ့၊ ကျွန်တော့် သားကြီးဆီကို ကျွန်တော်
သွားမယ်၊ ကျွန်တော့် သားကြီးက ရိုက်ရင်လည်း ခံမယ်၊ သတ်ရင်လည်း ခံမယ်၊
ကျွန်တော့်..... ကျွန်တော့်သားကြီး ကို ရေလည်အောင် ရှင်းပြမယ်’

ဆိုးပေသည် ပို၍ ရုန်းလိုက်၏ ။

‘သတ်မယ်၊ သတ်မယ်၊ လာခဲ့၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်သတ်မယ်၊ ကျုပ်ကတော့
ကိုယ့်အဖေ ရယ်လို့ စေတနာတွေ ပိုလိုက်ရတာ ၊ အလုပ်ရှင်ဆီမှာ
အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး ကြိုတင် ငွေ ထုတ်လို့၊ ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ကို
သားသမီးစာရင်းထဲမှာတောင် မထည့်ဘူး’

ဆိုးပေ၏ အဖေသည် ဆိုးပေ၏ အဒေါ်နှင့်အခြားမိန်းမကြီး
သုံးယောက်ခန့် ဆွဲကိုင်ထား ကြရင်းနှင့် နောက်ဖေးသို့ ရောက်လာ၏ ။
မာကျောဟန်ရှိသော အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာသည် သိမ်မွေ့မှုအပြည့်နှင့်
မည်သို့ပြုသည်ဖြစ်စေ ခံတော့မည့် အသွင်အပြင်ရှိနေ၏ ။

‘လူလေးရာ.... မင်းသတ်ရင် အဖေခံမှာပါကွာ၊ လူလေးအပေါ် အဖေ
စေတနာ မပျက်ဘူး။ တကယ်ဆိုတော့ အဖေက အဖေ့သားကြီးတွေကို ဘယ်နှယ့်
ပစ်ပယ်ထားနိုင်ပါ့မလဲ’

ဒါပေမဲ့ အဖေ့အဖြစ်က ဘယ်မှာ ဘယ်သူနဲ့သားသမီး
ဘယ်နှယောက်မွေးပါတယ်လို့ လူတွေကမေးတိုင်း ရှင်းပြရဖို့ မခက်ဘူးလားကွာ၊
ဒီတော့ အဖေက လွယ်သလို ပြောရတာ ပါ။ ဒါကို လူလေးက မကျေနပ်ဘူးဆိုရင်
ကြိုက်သလိုသင်ပေး။

လူလေး သင်ပေးသလို အဖေက အမြဲပြောမယ်၊ အခုလည်း အဖေက
လူကလေးကို မြင်ရင်မြင်ချင်း ကျက်သရေရှိတဲ့ သားကြီးတစ်ယောက်ပါလားလို့
အဖေ့စိတ်ထဲမှာ ပီတိဖြစ်နေ တာပါကွာ။ လူလေး ဝမ်းသာသလို
လူလေးတုန်လှုပ်သလောက် အဖေလည်း တုန်လှုပ်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့
လူလေးစိတ်ဆိုးသလိုတော့ အဖေက ငှါသားကြီးအပေါ်မှာ စိတ်မဆိုးဘူး။ အားလုံး
ခွင့်လွှတ်မယ် ဟုတ်လား၊’

ဆိုးပေတို့အဖေသည် တတ်နိုင်သမျှ တည်ငြိမ်အောင် စိတ်ကိုထိန်း
ပြောနေခြင်းဖြစ်၏ ။ ထိုသို့ ပြောရင်းပြောရင်း အသံသည် တဖြည်းဖြည်း
ဝမ်းနည်းသံ ပါလာ၏ ။ အဘိုးကြီးသည် စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်ကာ
မေးကြောကြီးများတင်းအောင် အံ့ကြိတ်၍ နေ၏ ။ ထို့နောက် အားယူပြီးရင်း
မိမိအား မုန်းတီးစွာကြည့်နေသော သား၏ မျက်နှာကို ကြင်နာစွာ လှမ်းကြည့်၏ ။
ပြီးနေသော အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာသည် ပြုံးနေသလား၊ ငိုနေသလား ခွဲခြား၍
မရတော့ဘဲ ဆို့နှင့်လာသကဲ့သို့ လည်ချောင်းကို ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် လုပ်၍ နေ၏ ။

ဆိုးပေသည် ချာခနဲ လူကြီးကိုကျောခိုင်းလိုက်ကြီးနောက်
လခန့်ထမင်းကျွေးသော အဒေါ်ကြီးအိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့၏ ။

ထိုနေ့က ဆိုးပေတို့အဖေသည် အတော်ကြီးမိုးချုပ်မှ ဆိုးပေ၏

အိပ်ခန်းမှ ပြန်သွား၏။ ဆိုးပေမူကား ထမင်းကျွေးသော အဒေါ်ကြီးအိမ်ပေါ်၌ ပင်
တစ်နေ့လုံး ထိုင်နေ၏။

အဘိုးကြီးပြောပြသွားသော စကားများထဲ၌ ဆိုးပေတို့အမေသည်
ဆိုးပေတို့အဖေပေါ်တွင် အတော်ဆိုးသည် ဆို၏။ သို့သော် ဆိုးပေတို့အဖေက
ဘာမဆို သည်းခံခဲ့သည်။ မအေ နှမ ဆွေမျိုးပါ မကျန်အောင်
နေ့တိုင်းတုတ်နေသော်လည်း သီချင်းသံလိုလို သာယာနေသည် ဟု ဆို၏။

သို့သော် ဆိုးပေကို ကိုယ်ဝန်ရှိ၍ တစ်လကျော်မျှရသောအချိန်၌
ဆိုးပေတို့အဖေသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကွဲနေခဲ့ကြသော
မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ ရောက်နေသည်ဆိုသဖြင့်
သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်ဆို၏။

ဤတွင် မာနကြီးလှသော ဆိုးပေတို့အမေက
ကိုယ့်ရွာထဲရောက်နေတဲ့ဥစ္စာ ကိုယ့်ကို ခင်ရင် ကိုယ့်ဆီလာလိမ့်မပေါ့။ အဲဒီ
အချိန်ကျရင် ကိုယ်က ဘယ်လောက်ပြုစုပြုစု အခုတော့ ကိုယ်က
လိုက်တွေ့နေရတယ်လို့။ ဒါလောက် အောက်တန်းကျတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို လင်လုပ်
နေဖို့မကောင်းဘူး။ ‘အလျော်ပေးပြီး’ ကွာပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းသည်ဟု ပြောသည်ဆို၏။

ဆိုးပေတို့အဖေသည် ဤစကားလုံးများကို နာကြည်းလှသောကြောင့်
ပထမဆုံးအကြိမ် ပြင်ပြောမှ သို့မဟုတ် တောင်းပန်မှ အိမ်သို့ပြန်လာမည်ဟု
ဆိုးပေတို့အမေထံသို့ သတင်းပို့ လိုက်သည်ဆို၏။

ဤတွင် ဆိုးပေတို့အမေသည် ‘ဒီကောင်က လူပါးဝလာတယ်’ ဟု
ကြိုးဝါးလျက် ရှေ့နေ ငှားပြီးလျှင် ရုံးတော်သို့ခေါ်ယူ၍ တကယ်လျော်ကြေးပေးပြီး
ကွာပစ်လိုက်သည် ဆို၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဆိုးပေတို့အဖေသည် ရွာသို့ ပြန်ရောက်မလာဘဲ
မြို့ပိုင်ရုံးပေါ်မှအဆင်း တွင် ပျောက်သွားသည်။ မိဘဆွေမျိုး ညီအစ်ကို

မောင်နှမများပင် ရှာ၍ မရတော့။

‘ကျွန်တော်လည်း ရှက်လွန်းတာနဲ့ ဖြစ်သလို အညာတက်ပြေးလာပြီး
ဟိုမှာ အိမ်ထောင်ကျနေခဲ့တာပါဗျာ။ တကယ်ဆိုတော့ ကိုယ်သားကြီးမယားကြီးနဲ့
ဘယ်ခွဲခွာပြီး နေချင်ပါ့မလဲ’ဟု ဆိုးပေတို့အဖေက အဆုံးသတ်သွားသည်ဟု
ပြန်ပြောပြသည်။

ဘာမှ မကြီးကျယ်လှသော ကိစ္စကလေးများကြောင့် ဤလိုဖြစ်ရခြင်းကို
ဆိုးပေ စိတ် မကောင်းဖြစ်နေ၏ ။

နှင်းမှုန်ကလေးများကို ဝှေ့ယမ်းပက်သွင်းလိုက်သော ဆောင်းလေသည်
အရက်ခွက် ကို ကိုင်လျက် ငြိမ်သက်နေသော ဆိုးပေအား စမ်းရေအေးနှင့်
ပက်ဖျန်းလိုက်သကဲ့သို့ သတိရ လာစေသည်။

အောက်ထပ်တွင် သတင်းစာများရှိနေသော စက်ကြီးမှ
ဂျိုးဂျိုးဂျိုးအသံတို့ နားထဲဝင်ရောက်လာကြ၏ ။ ဆိုးပေသည်
ဖန်ခွက်ထဲတွင်ရှိသော အရက်ကို အကုန်မော့လိုက် ပြီးနောက်
လက်ဆွဲအိတ်ငယ်တွင် အသင့်ထည့်ယူလာသော အနွေးထည်အကျ..ကို ဝတ်လိုက် ၏
။

ထို့နောက် အပြင်ဝရန်တာရှိရာသို့ ထွက်ရပ်လိုက်ပြီး
သစ်ကိုင်းများအကြားမှ မြင်နေရ သော ရှုခင်းကို ကြည့်သည်။

အပြင်လောက၏ ရှုခင်းသည် အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေ၏ ။
အရာဝတ္ထုအားလုံးတို့သည် စွတ်စိုသော နှင်းမှုန်များအတွင်း၌
တဖြည်းဖြည်းနစ်မြုပ်နေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏ ။

လူတို့၏ ဘဝသည်လည်း ဤကဲ့သို့ပင် မကောင်းမှုအမိုက်တိုက်အတွင်း၌
တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်၍ လာလေသလော။

ဆိုးပေသည် သက်ပြင်းမှုတ်လိုက်ပြီးနောက်
အခန်းမကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာ သည်။

အောက်ထပ်မှ သတင်းစာရိုက်နေသော စက်သံသည် တဂျိုးဂျိုး
တဂျိုင်းဂျိုင်းဖြင့် မြည် မြ မြည်နေ၏။ ဆိုးပေသည် စက်သံကို
ငြိမ်သက်စွာနားထောင်ရင်း အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာ အခန်း မကြီးအလယ်၌
ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လူသူကင်းမဲ့လျက်ကျနေသော အလုပ်စားပွဲခုံများ ကို
တစ်ခုပြီး တစ်ခု လှည့်ပတ်ကြည့်နေ၏။

ဤ အလုပ်စားပွဲခုံများပေါ်တွင် နေ့လယ်ကလည်းကောင်း၊
သက်ဆိုင်ရာတို့သည် တလှုပ်လှုပ်နှင့် မနားတမ်းအလုပ်လုပ်ခဲ့ကြ၏။ စားပွဲခုံ၏
ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝင်ချည်ထွက် ချည် သွားချည်လာချည်နှင့် ပြောဆိုကြ၊ ငြင်းခုံကြ၊
ရေးမှတ်ကြသောသူများနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ် နေကြ၏။ ယခုမူ
စာရွက်တွေပြန့်ကျဲလျက် လူသံလည်း စဲနေလေပြီတကား။

ဤအတွေးနှင့်အတူ မဆီမဆိုင် အိမ်ကို သတိရသားလေသည်။
ယခုအချိန်၌ ဆိုးပေ ၏ အိပ်ရာသည် ဤစားပွဲခုံများကဲ့သို့ လူသူကင်းမဲ့လျက်
ဟင်းလင်းရှိနေလိမ့်မည်။ ဆိုးပေ၏ သမီးငယ်တစ်ယောက်သည် အိပ်ရာထက်တွင်
စာအုပ်ကိုဖွင့်ဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်လျက် ရှိနေပေ လိမ့်မည်။

ဟုတ်၏။ ဆိုးပေ၏ သမီးသည် ဤအတိုင်းပင် အိပ်တတ်၏။
တစ်စုံတစ်ခုကို စွဲလန်းရာ ၌ လည်းကောင်း၊ မိမိမှန်သည်ထင်ရာကို
စွတ်လုပ်တတ်ရာ၌ လည်းကောင်း ဆိုးပေနှင့် အတော် တူသည်။

ဤအကျင့်များသည် ဆိုးပေအဖို့လည်းကောင်း၊ မည်သူအဖို့မှလည်း
မကောင်းဟု ဆိုးပေသိ၏။ သို့ရာတွင် ဆိုးပေသည် ဤမကောင်းသော အကျင့်တွေ

မကောင်းဘူး၊ မကောင်း ဘူးဟု ပြောရင်း ဝမ်းတွင်းက သဘောကျနေ၏ ။

ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ အရူးသာတည်းဟူသောစကားသည် အတော်အသင့် မှန်ကောင်း မှန် နိုင်သည်ဟု ဆိုးပေ တွေးတော၏ ။ ထိုသို့တွေးရင်း ချက်ချင်း သမီးငယ်၏ မျက်နှာကို ထပ်မြင် လာ၏ ။

ဆိုးပေ၏ သမီးငယ်သည် အဝတ်အဆင် ပြောင်ပြောင်လက်လက် ဆင်ကွဲများကို ကြိုက်နှစ်သက်၏ ။ ဆိုးပေသည် ဤသို့ ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်းမျိုးကို သဘောမကျ။

‘ဒါဟာ အမေ့အပြစ်ပဲ’ဟု တွေးရင်း စားပွဲငယ်ကလေးရှိရာသို့ ဒေါသနှင့် လှည့်လိုက် သည်။ ထို့နောက် စားပွဲရှိရာသို့ ရောက်လျက် ပုလင်းထဲတွင် ကျန်ရှိနေသော အရက်လက် ကျန်ကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ အကုန်သွန်ထည့်၏ ။

ဆိုးပေသည် ထိုအရက်လက်ကျန်၌ ဆော်ဒါအနည်းငယ်မျှသာ ရောပြီးလျှင် တော် တော်များများ ‘ကျိုက်’ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဆောင့်ချလိုက်ကာ မိမိကိုယ်ကို ကုလားထိုင် နောက်မှီပေါ်သို့ ပစ်လွှဲလိုက်သည်။

ဆိုးပေ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးပေါ်တွင် ကျောထောက်နောက်ခံမရှိပါဘဲနှင့် မိမိကိုယ်ပိုင်အခန်းတစ်ခုကို ငှားရမ်းလျက် မိမိ၏ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးကို မိမိဘာသာစားသောက် နေသော လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လာ၏ ။

ထိုလူငယ်သည် အလွန်အဆင်းရဲခံနိုင်သော၊ အလွန် ထမင်းအငတ်ခံနိုင်သော၊ အလွန် ခြေလျင်လျှောက်နိုင်သော၊ အလွန်ကတိပျက်မည်ကို စိုးရိမ်သော၊ အလွန်ထင်မိထင်ရာကို လုပ် တတ်သော၊ အလွန်အစွဲအလမ်းကြီးတတ်သော လူငယ်ကလေးဖြစ်နေ၏ ။

ထိုလူငယ်ကလေး၏ အစွဲအလမ်းကြီးပုံမှာ အံ့သြရလောက်၏။

ထိုလူငယ်ကလေးသည် သိမ်ကြီးဈေးနှင့် မျက်စောင်းထိုးလောက်တွင်ရှိသော ရန်ကုန်လက်နက်တိုက်မှ တစ်ကျပ် ဆယ့် လေးပဲပေးလျှင် သုံးထည်ရသည့် ချုပ်ပြီးသားရှုပ်အကျ့..လက်တိုကို အမြဲဝတ်၏။ တစ်ထည် လျှင် သုံးကျပ်ခွဲပေးရသော ရွှေတောင်လုံချည်အစိမ်းနှင့် တစ်ထည်ကို ငါးမတ်ပေးရသော ‘ဂန္ဓီ’ လုံချည်အစိမ်းကို အမြဲဝတ်၏။ သူ၏ အိတ်ကိုကြည့်လိုက်လျှင် ‘ရာဂျာ’ ဖောင်တိန်အစိမ်းရောင် ကို အမြဲတွေ့ရ၏။ အမြဲလိုလို ပခုံးပေါ်၌ ပင်နီကြမ်းအပေါ်အကျ့..တစ်ထည်ကို ချိတ်ဆွဲထားလေ့ ရှိသည်။ သူ၏ ခြေထောက်တွင်ကား ဆေးမသုတ်သော သရက်သားခုံဖိနပ်အသစ်တစ်ရန် အမြဲရှိသည်။ သူ၏ ခုံဖိနပ်ဟောင်းသွားသည်ကိုလည်း ဘေးလူတို့ အလွန်တွေ့ရခဲ့သည်။

ထိုလူငယ်ကလေး၏ ဖိနပ်သံကို ထိုလူငယ်ကလေးနေသော ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံးက မှတ်မိနေကြ၏။ ညလူခြေတိတ် ၁၂ နာရီခွဲတွင် မြန်လည်း မြန်၊ မြည်လည်း မြည်လျက် လျှပ် တိုက်ခြင်းကင်း၍ တုံးခေါက်သံကဲ့သို့ အသံထွက်လာသော ဖိနပ်သံကိုကြားလျှင် ထိုလူငယ် ကလေး ပြန်လာပြီဟု လူတိုင်းက သိနေကြ၏။

‘ဟဲ့.....ဆိုးပေတောင် ပြန်လာပြီလေ၊ ၁၂ နာရီခွဲနေပါပကော၊ နင်တို့ အခုထက်ထိ မအိပ်ကြသေးဘူးလား’ ဟူသော စကားသည် ထိုရပ်ကွက် အတွင်းရှိ အိမ်တိုင်းလိုလိုက ပြော ကြသော စကားဖြစ်၏။

ဤအတိုင်းပင် ဆိုးပေသည် မည်သူတွေ မည်သို့ပြောင်းလဲသည်ဖြစ်စေ၊ ၎င်းမူက ဘယ်သောအခါမျှ မပြောင်းလဲဘဲ ပခုံးပေါ်တင်သော ပင်နီအကျ့.. အမြဲတမ်းဝတ်သော လက်နက်တိုက်မှ လက်တိုရှုပ်အကျ့..၊ ရွှေတောင်လုံချည်အစိမ်း၊ ဆေးမသုတ်သော သရက်သား ခုံဖိနပ်တို့ဖြင့်သာ ရက်တွေ၊ လတွေ၊ ကုန်လာခဲ့ရသည်။

တစ်ခုခု စွဲလမ်းမိလျှင် မည်သို့မျှ မပြောင်းလဲလိုသော ဆိုးပေသည်
မိမိထက် အသက် ကြီးသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့်
အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရသေးသည်။

မိမိအား ထိခိုက်နစ်နာမှုမရှိသမျှ မပြောင်းလဲလိုသော ဆိုးပေသည်
ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေ ထိုအိမ်ထောင်နှင့်ပင် သက်ဆုံးတိုင်ရိုးမြေကျ ခေါင်းချတော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်၏ ။

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သား၊ သမီး နှစ်ယောက်ခန့်ရှိလာသောအချိန်၌
ဆိုးပေ၏ ဇနီးကြီး သည် ဆိုးပေအပေါ် ဆက်ဆံရာတွင် ယခင်ကကဲ့သို့
လေးစားမှုမရှိဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံး ဖြစ်လာ ၏ ။ ထို့ထက်ဆိုးသည်ကား ဆိုးပေ၏
မာနကို ထိခိုက်စေသည့် စကားအသုံးအနှုန်းမျိုးဖြစ်၏ ။

ရန်ကုန်ကဲ့သို့သော မြို့ပေါ်တွင်ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်လျက်
ကိုယ့်အခန်းပိုင်ငှား၍ တစ် ယောက်တည်းနေထိုင်သော လူပျိုပေါက်ကလေးအား
ကယ်ဆယ်သည့်သဘောနှင့်သာ ယူ ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်ခင်တပ်မက်လွန်း၍
ကား မဟုတ်လှ။ ယခုနေ အခြားတစ်ယောက်က ရှာယူသွားမည်ဆိုလျှင်လည်း
ဒုက္ခငြိမ်းသည်ဟု အောက်မေ့သည်စသည်ဖြင့် ပြောနေ၏ ။

ပြောချင်စရာလည်း ကောင်း၏ ။ အကြောင်းမူ ဆိုးပေသည် မိန်းမဆိုက
အခြား မည်သည့်မိန်းမကိုမျှ မျက်မွေးတောင် မော်၍ မျှ မကြည့်ခဲ့လေ။

ရွှေတုံး၊ ရွှေခဲကလေးများနှင့်တူသော သမီးချောကလေးတွေကို
ငေးစိုက်ကြည့်နေရာမှ ဆိုးပေက ပြုံး၏ ။ ‘ဒီစကားကြီးကတော့ မကောင်းပါဘူးဗျာ၊
ပြင်ပြောစမ်းပါ’ဟု ဆို၏ ။

‘အို မှန်တာ ပြောတာပဲ၊ ဘာပြင်စရာလိုတုန်း၊ အခုနေ
တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူသွားကြည့်ပါလား။ ဘယ်လောက်
တာဝန်အေးသွားမတုံး’

‘ကျွန်တော်က အပြောင်းအလဲ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ခုလိုပုံဆိုရင် ခင်ဗျားပြောနေ တာပဲ။ နောက်တစ်ယောက် ရှာယူရတော့မလို ဖြစ်နေပြီ’

‘မြန်မြန်ကြွပါ။ မောင်မင်းကြီးသား တိုက်တွန်းစမ်းပါရစေ’

ဆိုးပေသည် ဇနီး၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် နှုတ်ခမ်း ထောင့်တစ်ဖက်တည်း ကော့တက်သွားရုံ ပြုံးပြ၏ ။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ၌ ဆိုးပေကိစ္စတစ်ခုဖြင့် တောသို့သွား၏ ။
ထိုသို့သွားရင် မိမိ ငယ်ငယ်က နေခဲ့သောရွာသို့ လှည့်ဝင်၏ ။

ထိုရွာတွင် ဆိုးပေတို့ အပျို၊ လူပျိုဖြစ်စကတည်းက ကြိုက်ခဲ့ဖူးကြသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်မည့်ဆဲဆဲ ကြိုကြိုက်၏ ။ ထို
မိန်းကလေးသည် ယခင်က အခြား သူတို့နှင့်စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း နားချတိုင်း
ကျွန်မတွင် ကြိုက်သူရှိနေပါသည်။ ကျွန်မ ကိုဆိုးပေ မှတစ်ပါး တခြားသူကို
မယူနိုင်ပါဟု အတိအလင်းပြောသည်ဆို၏ ။

ထို့ပြင် ဆိုးပေနေသော ရန်ကုန်သို့ တိတ်တဆိတ် လူလွှတ်၍ လည်း
ရှာခိုင်းဖူးသေး သည် ဆို၏ ။ သို့ရာတွင် ဆိုးပေ၏ သတင်းကို အစအနမျှ
မကြားရတော့ပြီဖြစ်သောကြောင့် လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်ကမှ လူကြီးများ
စီစဉ်ပေးသည့်အတိုင်း နားထောင်ပါတော့မည်ဟု ကတိ ပေးလိုက်သည်ဆို၏ ။

ထိုအမျိုးသမီးကား နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အခြား
မချစ်မနှစ်သက်သူတစ်ယောက် နှင့် လက်ထပ်ရပေတော့မည်။

ဆိုးပေသည် အတော်နောင်တရနေ၏ ။ ဆိုးပေ၏ ရင်ထဲ၌ လည်း
ထိခိုက်လာ၏ ။ ဆိုးပေ ထင်သည်ကား လူပျို လူပေါက်
အပျိုပေါက်မဖြစ်တဖြစ်အရွယ်က စာပေးစာယူနှင့် ချစ်ကြိုက် ကြရပြီးနောက်
တစ်ယောက်တကွ ဝေးကွားပြီးလျက် နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ယခုအချိန် တွင်

အိမ်ထောင်တွေကျပြီးဖြစ်၍ ကလေးသုံးယောက်၊ လေးယောက်ခန့်ပင်
မွေးပြီးလောက် လေပြီဟု ထင်မှတ်နေ၏။

မိမိချစ်သူနှင့် နံနက်တွင် မင်္ဂလာဆောင်ရမည့်သူမှာ ရွာပေါ်တွင်
မျက်နှာရှိပြီး ဩဇာရှိ ပြီးဖြစ်သော ရွာမျက်နှာဖုံးတစ်ဦး၏ သားဖြစ်၏။
ရွာတွင်ရှိကာလသားအားလုံးလိုလိုတို့လည်း ထိုသူ၏ အလုပ်သမားတွေချည်း
လိုလိုဖြစ်နေကြ၏။ သို့သော် ဆိုးပေသည်မိမိ ဘာလုပ်ရမည် ကို ရွာတွင်းသို့ ခြေချ၍
သတင်းကြားလိုက်ရပြီးကတည်းက ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်၏။

ဆိုးပေ၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်သည် ဆိုးပေကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ
မပြုလုပ်ရန် တားမြစ်၏။ ဆိုးပေ၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က ဆိုးပေကို
ကူညီမည်ဟု ကတိပေး၏။

ဆိုးပေ၏ ငယ်စဉ်က ဆိုးဆိုးပေပေ ပြုတတ်သောအကျင့်သည်
ယခုအချိန်ထိ ရွာတွင်း ၌ ဂယက်ရိုက်တုန်းရှိသေး၏။ ဆိုးပေ ယခုညနေ
ရောက်သည်ဟု ကြားသောကြောင့် သတို့သမီး၏ အိပ်ခန်းထဲတွင် အပျိုဖော်
ဆယ့်ခြောက်ယောက်အထိ အစောင့်ချထား၏။ သတို့သား တို့ကလည်း ရွာအတွင်းရှိ
ကာလသားတို့နှင့် ရှစ်ယောက်တစ်ဆိုင်း၊ ၁၀ ယောက်တစ်ဆိုင်းဖြင့်
အဆိုင်းပေါင်းခြောက်ခုမျှ ခွဲလျက် တစ်ညလုံး ကင်းလှည့်နေ၏။

ဆိုးပေသည် မိမိအား အကူအညီပေးပါမည်ဆိုသော အစ်ကိုဝမ်းကွဲအား
'ည စကား ပြောရအောင်၊ ဆိုးပေ လာလိမ့်မည်၊ စောစော အိပ်ချင်ယောင်ပြု၍
တစ်ညလုံး စောင့်နေပါ။ ချောင်တဲ့အချိန်မှာ လာလိမ့်မည်'ဟု သတို့သမီးကို
သွားရောက်အပြောခိုင်းထားနှင့်၏။

ဆိုးပေ၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲသည် ဤအတိုင်း သတို့သမီးလောင်းအား
သွားပြောထားနှင့် ၏။ အခြားဘာမျှမပြော။ ဒီအချိန်ကျမှ စကားလာပြောလို့ရော
ထူးလာဦးမှာလား။ နှစ်ယောက် စလုံး စိတ်မချမ်းမသာ

ဖြစ်ရုံလောက်ကလေးနဲ့တော့။ မတွေ့ကြပါစို့နဲ့လို့ ပြောပေးပါလားဟု သတို့သမီးက ပြန်ပြောလိုက်သည်ဆို၏ ။

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူးဗျာ။ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်မပြောခဲ့ဘူး မဟုတ်လား’

‘ငါက ဘာပြောရမှာလဲကွ၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ဦးမယ်မှ မသိဘဲ’

‘အင်း.... ဒါဖြင့် ကောင်းတယ်ဗျာ’

ဆိုးပေသည် တစ်ညနေလုံး ရွာအပြင်သို့ ထွက်လည်နေ၏ ။ ည မိုးချုပ်၍ ရွာတွင်းသို့ ပြန်လာသော်လည်း အိပ်ချင်ပြီဖြစ်၍ အစောကြီး အိပ်ရာဝင်၏ ။

‘ဟေ့ကောင်..... ဘယ်နှယ်ဟာတုန်း၊ မင်းတို့ ညချိန်းတွေ့ကြမယ်ဆို မစီစဉ်သေးဘူး လား’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် အားလုံး စီစဉ်ပြီးသားပါ’

ဆိုးပေသည် စိတ်ချလက်ချ တခေါ်ခေါ်နှင့် သိုးနေအောင် အိပ်တော့၏ ။ သတို့သား၏ ဘက်မှ စိတ်မချသူတို့က ဆိုးပေ၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲအိမ်သို့ အလည်အပတ်လာသလိုနှင့် လာ ရောက်အကဲခတ်ကြသည်။

ဆိုးပေ၏ အစ်ကိုသည် ဒီကောင် အရက်တွေ၊ ဘာတွေများ မူးလာသလားမသိပါဘူး။ တာရှုလို့မရဘူး။ အတင်းဝင်အိပ်နေတော့တာပဲဟု မေးလာတိုင်း ပြော၏ ။ ဆိုးပေ၏ အစ်ကို ပြောခြင်းကား လုပ်ကြံပြောခြင်း မဟုတ်။ တကယ်အစစ်အမှန် ရိုးသားစွာပြောခြင်းဖြစ်၏ ။

လာရောက်အကဲခတ်သူများ၏ စိတ်ထဲ၌ ဆိုးပေတစ်ယောက် စိတ်ထိခိုက်သဖြင့် အရက်တွေသောက်၍ မူးနေသည်ဟု ထင်မှတ်နေကြ၏ ။

ည ၁၂ နာရီခန့်ရှိသောအခါ ဆိုးပေသည် အိပ်ရာကထ၏ ။ ဆိုးပေ၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဇနီးမောင်နှံတို့ကား အိပ်နေကြပြီ။ ဆိုးပေသည် မီးဖိုတံခါးကို တိတ်တဆိတ်ဖွင့်လျက် မှောင်ရိပ် တစ်နေရာ၌ ထိုင်ပြီးလျှင် ကင်းလှည့်နေကြသော

ကာလသားတို့ ကင်းလှည့်သွားကြသည့် အချိန်ချင်း ကွာခြားစွာ
ကင်းလှည့်လေ့ရှိသည်ကို နာရီဖြင့်ကြည့်၍ မှတ်နေ၏။

နံနက် ၂ နာရီခွဲခန့်ရှိကြသောအခါ ကင်းအဖွဲ့တစ်ခုလွန်သွားလျှင်
သွားချင်း ဆိုးပေ သည် မိမိ၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲကို အတင်းနှိုးလျက်
မိန်းကလေးအိမ်ကြားသို့ ရောက်အောင် အပြေး သွား၏။ အိမ်ဘေးတွင် ကပ်လျက်
နားထောင်ကြသောအခါ အတွင်းမှ မိန်းကလေးများ စကား ပြောသံ
ကြားနေရသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အနီးအနားရှိအမှောင်ရိပ်တွင် ထိုင်လျက် ခြင်
အကိုက်ကိုက်နှင့် စောင့်၏။

နံနက်လေးနာရီ ထိုးချိန်လောက်တင် မိန်းကလေးများအခန်းထဲမှ
တိတ်ဆိတ်သွားကြ သည်။ သို့သော် အိမ်တွင်းရှိ မိန်းမကြီးများ ချက်ပြုတ်ရန်
စုနေကြပြီဖြစ်၏။ ဤတွင် ဆိုးပေက အပြင်မှအချက်ပေးလျက် မိန်းကလေးကို
ပြတင်းပေါက်မှ ဆွဲပွေ့အောက်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် အစ်ကိုဝမ်းကွဲ၏ ရုပ်အကျဉ်းကိုချွတ်၍ ဝတ်စေပြီးလျှင်
တဘက်တစ်ထည် ခေါင်းပေါင်းစေလျက် ရွာပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့၏။

‘စကားပြောချင်လို့ဆိုပြီး ကိုဆိုးပေ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ’

မိန်းကလေးက တုန်လှုပ်သောအသံနှင့် ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

‘အို... မင်းပဲပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ စကားပြောရုံလောက်နဲ့တော့
မထူးကြတော့ ပါဘူးဆို’

နာရီဝက်ခန့်အတွင်း၌ ပင် တစ်ရွာလုံး မီးတုတ်မီးစည်းတွေ
တထိန်ထိန်နှင့် တုတ်၊ ဓား၊ လှံတံတွေ တပြောင်ပြောင်နှင့် လူအုပ်ချီကာ
ဟိုသွားသည်ရှာ ပြုလုပ်နေကြသည်ကို ဆိုးပေ တို့က တွေ့နေကြရ၏။

ဆိုးပေတို့သည် စပါးအလွန်သန်သော လယ်ကွက်ကြီးတစ်ခု၏

အလယ်ကောင်တည့် တည့်တွင် အေးဆေးစွာ ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရှာသူတွေ ငြိမ်သွားမှ ဆိုးပေတို့ လယ် ကွက်ထဲမှ ထွက်ကြ၏ ။

ဆိုးပေသည် ရန်ကုန်သို့ရောက်လာသောအခါ ဆိုးပေက မိမိ၏ ဇနီးကြီးအား ခွင့်လွှတ် ချက်အရ မိန်းမယူလာပြီဖြစ်ကြောင်း အေးဆေးစွာပြောသည်။

ဤလိုနှင့် ဆိုးပေ၏ ဇနီးကြီးသည် မည်သို့မျှမဖြစ်ပါဘဲလျက်နှင့် ဆိုးပေနှင့် ကွဲခဲ့ကြရ၏ ။ ဆိုးပေသည် ဤအဖြစ်မျိုးကို တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်၏ ။ နောက်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ဤလိုမဖြစ်စေရတော့ဟု မိမိကိုယ်မိမိ အစွမ်းကုန်ထိန်းချုပ်ရန်ကြိုးစား၏ ။ ငယ်ချစ်ဖြစ်သော မိမိတို့တစ်ရွာတည်းသား ဇနီးအသစ်စက်စက်ကလေးကိုလည်း မာနထိသည့် စကားလုံး ကလေးတစ်လုံးကြောင့် ယခုကဲ့သို့ မင်းနှင့်ဖူးစာကံဆုံလာရခြင်းဖြစ်သည်ဟု အရင်းအတိုင်း ပြောပြ၏ ။

‘ကိုဆိုးပေရယ်..... ကျုပ်က ရှင့်ကိုချစ်ပြီးသားပါ။ ငယ်ချစ်လည်း ငယ်ချစ်ပါ။ ရှင်ကသာ ချစ်သူတွေများလို့ ဒီလိုပြောချင်ပြောမှာပါ။ ကျုပ်ကတော့ ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှပြောမှာ မဟုတ် ပါဘူးတော်’

ဆိုးပေ၏ ငယ်ချစ်ဆိုသူအား ဤအတိုင်းပင်ရိုးရိုးသားသားပြောခဲ့၏ ။ ဆိုးပေ၏ မျက်နှာ ကို အားကိုးရာအဖြစ် ကိုးကွယ်ရင်း အလွန်ချစ်ခင် ကြင်နာစွာ နေခဲ့၏ ။ ဤသို့ဖြင့် ဆိုးငယ်၏ ငယ်ချစ်သည် မိဘထံသို့ လုံးဝမပြန်တော့ဘဲ တစ်နှစ်ကျော်ခန့်ဆိုးပေနှင့် အတူနေလေတော့ သည်။

အချိန်ကား ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးကြီး တောက်စပျိုးနေသော အချိန်ဖြစ်၏ ။ ထိုစစ်မီးသည် ဗမာပြည်ကိုပင် တောက်လောင်တော့မည်ဖြစ်ရာ ဆိုးပေလည်း ဗမာပြည်သားတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့် ထိုးစစ်မီးတောက်ကို ကြိုက်သလို ဝင်ရောက်ငြိမ်းသတ်ရန် တာဝန်ရှိနေသည်ဟု ယုံကြည်ပြီးဖြစ်နေ၏ ။ ထိုအတွင်း

ဆိုးပေ၏ ယောက္ခမတို့က ဆိုးပေ၏ ဇနီးကို ခေတ္တဟုဆိုကာ
လာရောက်ခေါ်ယူသွားကြသည်။

ဤအချိန်၌ ဆိုးပေသည်မိမိ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများကို
လုံးဝမကြည့်နိုင်လောက် အောင် လျစ်လျူပြုနေရသောအချိန် ဖြစ်နေ၏ ။
မိမိအတွက် တာဝန်ကျသော လုပ်ငန်းများကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်နေ၏ ။
ထိုသို့လုပ်ရင်းနှင့် အဖမ်းအဆီးခံရပြီးလျှင် စစ်တရားခံ ဖြစ်လာရ သည်။

ဗြိတိသျှအစိုးရတို့သည် ဆိုးပေတည်းဟူသော ငမိုက်သားကို
မင်္ဂလာဒုံတွင် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်တော့မလိုလို၊ အိန္ဒိယသို့ခေါ်၍
ထောင်ချတော့မလုလို ပြု၏ ။

ထိုအချိန်က မင်းဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လဲဟု ဆိုးပေကို မေး၏ ။ ဆိုးပေက
ကျွန်တော့် မိန်းမကို တွေ့ချင်သည်ဟု ပြော၏ ။ ဆိုးပေ၏ ငယ်ချစ်ဇနီးကလေးကား
စရိတ်အပြည့်အစုံ ပေး၍ မှာယူပါလျက် အမေ အဖေက မသွားရဟု
တားမြစ်လိုက်သောကြောင့် လာရောက်တွေ့ ဆုံခြင်းမပြုခဲ့။

ဆိုးပေသည် အိန္ဒိယကို အပို့ခံရတော့မည့်ဆဲဆဲ အကြောင်းလျော်စွာ
ထောင်ထဲမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် မကြာမီအတွင်း
ဘီအိုင်အေတပ်အတွင်း စစ် သားစုဆောင်းပေးရသော
အတွင်းတော်လှန်ရေးဗိုလ်ကြီး ဖြစ်လာရသည်။

အချိန်အားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆိုးပေသည်
ဖက်ဆစ်ဗိုလ်ကြီးအဖြစ်မှ သာမန် သူလိုငါလို လူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့
လူဝတ်လဲလိုက်ကာ ငယ်ချစ်ဇနီးကလေးကို သွားရောက် တွေ့၏ ။ သို့ရာတွင်
တောင်းရမ်းခြင်းမပြုရသေးသောကြောင့် မိဘတို့က တားမြစ်ထား၍ အတွေ့မခံဝံ့ဟု
ဆိုးပေ၏ ဇနီးကလေးက ရှောင်ရှားနေ၏ ။

ဆိုးပေသည် ဇနီးကလေး အလိုအကျအတိုင်း လိုက်လျော၏ ။ ထို့နောက်

ဇနီးကလေး ရှိသော ရွာ၌ ပင် အတူနေ၏။ ထို့သို့ အတူနေကြရင်း ဆိုးပေ၏
ဇနီးကလေးတွင် သား တစ်ယောက် ဖွားမြောက်လာရသည်။

ဤအချိန်၌ ဂျပန်ဖက်ဆစ်အစိုးရတို့သည် ဆိုးပေကို မိမိတို့အား
အာခံရဲသည့် သားကောင်အဖြစ် လိုက်လာကြပြန်သည်။ ဆိုးပေသည်
ရွာကမသိအောင် ပေကပ်၍ နေသေး ၏။ လုံးဝမနေနိုင်သောအချိန်သို့ ရောက်ခါမှ
ရပ်ရွာကိုစွန့်၍ လွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးဖို့ လိုက်ပါရန် ဆိုးပေက မိမိ၏
ငယ်ချစ်ဇနီးကလေးကို ခေါ်ယူသည်။

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လင်သေရင် အချိန်မရွေး
လင်စားရနိုင်တယ်။ အမေ အဖေ သေရင် အမေ အဖေ အစားနောက်ထပ် မရနိုင်ပါ။
အဲဒါကြောင့် အဖေ အမေနဲ့ ခွဲပြီး မလိုက်ပါရစေနဲ့။ ရှင်လည်း ဒီမှာ
မနေနိုင်တဲ့အတွက် ရှင့်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်’

ဆိုပေ၏ စိတ်ထဲ၌ ဤငယ်ချစ်ဇနီးကလေးသည် ဤသို့သောစကားကို
ပြောလိမ့်မည် ဟု မည်သည့်အခါကမျှ မတွေးတောခဲ့။ သို့သော် ပြောသောအခါ၌
လည်း မခံမရပ်နိုင်သည့် အမူအရာ မပြ။

ဆိုးပေသည် ဇနီးသည်ကလေး၏ မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊
ဇနီးသည်လက်ထဲရှိ ကလေးငယ်မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ ငြိမ်သက်လျက်
မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ငေးစိုက်ကြည့် နေ၏။ ဇနီးသည်ကလေးသည် ဆိုးပေ၏
မျက်နှာကို ပြုံးစေနှင့် ပြန်လှန်ကြည့်နေ၏။

‘ရှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သလား။ မဖြစ်ပါနဲ့။ ရှင်ကလည်း ကျုပ်တို့ရွာမှာ
နေနိုင်တဲ့ လူစား မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကလည်း အမေနဲ့အဖေရှိနေသေးသမျှ
ဒီရွာကခွဲပြီး ရှင်နေတဲ့မြို့တွေ ကို လိုက်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ တော့
ကံတရားပေါ့ရှင်။ ဒီလိုပဲ ခွဲကြသေးတာပေါ့ ကိုဆိုးပေ’

ဆိုးပေ၏ ဇနီးကလည်း ဤစကားများကို ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့်ပင်

ပြောလိုက်နိုင်၏။

သို့သော် ထိုအချိန်က ဆိုးပေသည် မိမိ၏ ရင်တွင်း၌ လှုပ်ရှားမှုကို အပြင်မျက်နှာသို့ ပေါ်ထွက်မလာစေရန် အတော်ကြီးဟန်ဆောင်နေရရှာ၏။

‘အေး ငါကလည်း ဒီမှာဆက်နေရင် ဂျပန်တွေက အလွယ်လေးနဲ့ လာဖမ်းတော့မှာကိုး ကွ။ မင်းကလည်း သိသားပဲ’

ဆိုးပေသည် မျက်တောင် နှစ်ချက်ခတ်ပြီးနောက် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာ ပြုံးရယ်လျက် အခြားတစ်ဖက်သို့ ထွက်သွား၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆိုးပေသည် အထုပ်အပိုးကို ပြင်လျက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

မိမိဝတ်သောအဝတ်ကိုမျှ တစ်ရောင်တည်း၊ တစ်ဆင်တည်း၊ တစ်မျိုးတည်း ဝတ်ခဲ့ သော ဆိုးပေသည် ယခုမူ မိန်းမနှစ်ဆက် ယူခဲ့ရ၏။ ကွဲခဲ့ရ၏။ ဆိုးပေ၏ စိတ်ထဲ၌ မိမိကိုယ် မိမိပင်လျှင် မကြည်ညိုသလို မသတိသလို ဖြစ်နေ၏။ မိန်းမတွေကိုလည်း အလိုလိုနေရင်း စိတ်နာနေ၏။

ရက်၊ လကလေး အတော်ညောင်းလာသောအခါ၌ မိန်းမစိတ်နာနေသော ဆိုးပေသည် မိမိတို့နှင့်အတူ တိုက်ဖော်တိုက်ဖက် ပြေးဖော်လွှားဖက်ဖြစ်သော ရဲမေအပျိုမတစ်ယောက်နှင့် မျက်စိကျလာ၏။

ဆိုးပေနှင့်ရဲမေသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စိကျလာသောအခါ မသေမီ တိုက်ခိုက်ရင်း ပျော်ပျော်ပါးပါး အတူနေသွားနိုင်ကြရန်ဟု နှစ်ယောက်စလုံးက အကြောင်းပြ ကြ၏။

ဆိုးပေအတွက် ထူးဆန်းနေသည်မှာ ‘အချစ်’ဟူသော စကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဝိုးတဝါး သဘောပေါက်သလိုလို သိလာခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဆိုးပေသည် လူပျို မဖြစ်တဖြစ် အလွန်ချစ်သော ရည်းစား ‘ဒုတိယရမည့်

မယားလောင်း' မိန်းမချောကလေးကို ခွဲသွားရသောအခါ တစ်ခါမျှ
ရည်းစားမကွဲဖူးသေးသော အစိမ်း တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် လောကတွင်
ရည်းစားနှင့်ကွဲရခြင်းလောက် ထိခိုက်တာ ဘာမှမရှိဟု ထင်ခဲ့၏။

ထို့နောက် ရက်တွေညောင်းလာသောအခါ နောက်ထပ်
ချစ်စရာကောင်းသည့်အပျို တွေကို တွေ့ရသဖြင့် ချစ်မိလာပြန်၏။

ဖြစ်ရပ်က ပေးလာသော အသိသည် ဆိုးပေကို အမှန်တရားကို ပို့ပေး၏
။ မချစ်နိုင် သော၊ ချစ်၍ မရပြီဖြစ်သော ကွဲလာသည့်မိန်းမပျိုကို မိုက်မဲစွာ
တမ်းတနေရခြင်းထက် လောလောဆယ်ချစ်နိုင်သော၊ ချစ်၍ ရသော မျက်စိရှေ့တွင်
မြင်တွေ့နေရသည့်အပျိုကို အချိန်ကုန်မခံဘဲ ချစ်လိုက်ခြင်းက ပို၍
လိမ္မာရေးခြားရှိရာရောက်သည်။

ထို့ကြောင့်ဆိုးပေသည် နောက်ထပ်တွေ့သော အပျိုတွေနှင့်လည်း ချစ်၏
။ တစ်ခါမှ မချစ်ရဖူးသေးမီ ရှေးဦးစွာ ချစ်လိုက်ရသောအချစ်ကြောင့် ရှေးဦးစွာ
တွေ့ကြုံရသော အချစ်ကို ထူးသည်ဟုထင်သော်လည်း တကယ်
တွေးလိုက်သောအခါ ရှေးဦးစွာတွေ့ရသော အချစ်ဦးကို လည်း ဆိုးပေက
မီးကုန်ယမ်းကုန် ချစ်နေခဲ့သည်သာဖြစ်၏ . နောက်ထပ် တွေ့ကြုံရသော
အချစ်ကိုလည်း အင်အားရှိသမျှ အစွမ်းကုန်ချစ်မိသည်သာ ဖြစ်၏ ။ ဆိုးပေအဖို့
မည်သူ့ကိုမျှ အချစ်မလျော့။

ဆိုးပေသည် တွေ့သမျှ အပျိုကို သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး
ဆုံးစည်းရသော ဘဝတွင် ဘယ်တော့မျှမကွဲဘဲ တဝကြီးချစ်နေတော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်၏ ။

ဤလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်ပါလျက်နှင့်ပင် ယူမည်ဟု
အတိအကျသတ်မှတ်ထား ခဲ့သော ရည်းစားနှင့်လည်း ကွဲခဲ့ရ၏ ။

ထိုရည်းစားနှင့်ကွဲစက နောက်ထပ် တခြားဘယ်ရည်းစားမှ

မထားတော့ပါဘူးဟု တွေး တောခဲ့သော်လည်း အချိန်က ကုစားလိုက်သောအခါ
နောက်ထပ်ချစ်စရာကလေး တွေ့လာ လျက် ယခင်ရည်းစားနှင့်ကွဲလာခဲ့ရသည့်
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်စေ ရန်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ
လိမ်လည်၍ နောက်ထပ်ရည်းစားတစ်ယောက် ထားမိရပြန်၏ ။

နောက်ရည်းစားနှင့် တွေ့ကြုံချစ်ကြိုက်မိသောအခါ၌ လည်း
ယခင်ရည်းစားကို ချစ်မိ သကဲ့သို့ပင် အင်အားရှိသမျှ အိတ်သွန်ဖာမှောက်
ချစ်ခဲ့ကြလျက် ယခုတစ်ကြိမ် ဘယ်တော့မှ မကွဲ၊ ရအောင်ယူရချေရဲ့ဟု မှတ်ထင်ခဲ့၏
။

ဤသို့နှင့်ပင် အစွမ်းကုန်ချစ်ခဲ့ရသူတွေချည်း ကွဲကွဲလာခဲ့ရလျက်
မိမိထက် အသက်ကြီးသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့်ဆိုးပေ ပထမဆုံး
အိမ်ထောင်ကျရ၏ ။

ဤလို မိမိထက်အသက်ကြီးသော မိန်းမနှင့်
အိမ်ထောင်ကျရသည့်အတွက် ဆိုးပေ မရှက်ပါ။ ဆိုးပေသည် အခြားသူများ
ပျင်းရိလှသော စာမျိုးပေမျိုးကို ဖတ်ရှုတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့်
မိမိကိုယ်မိမိ ဖြေစရာအကြောင်းရှာ၍ ရပါသည်။

ဆိုးပေက ပြော၏ ။ တမန်တော်မိုဟာမက်၏
ပထမဆုံးအချစ်ဖြစ်သောဇနီးသည် ခဒီလျှာမယ်သည် တမန်တော်မိုဟာမက်ထက်
အသက် ၂၀ တိတိကြီး၏ ။ ၎င်းကား တမန် တော်မိုဟာမက်နှင့်စာလျှင်
အများကြီးငယ်သေးသော ဇနီးကို ရပါသည်တဲ့။

ထို့ကြောင့် ဆိုးပေသည် ထိုအမျိုးသမီးကြီးကိုပင် သေတစ်ပန်
သက်တစ်ဆုံး အတူ နေသွားရန် ရည်စူး၏ ။ သို့သော် ကွဲခဲ့ရလျက်
နောက်တစ်ယောက် ယူရသည်။

နောက်ရသော ဇနီးကိုလည်း သည်တစ်ခါဖြင့်

တစ်သက်ပန်မြဲတော့မည်ဟု ယုံကြည် ၏။ ချစ်လိုက်သည်မှာလည်း ပထမဆုံး
လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့ရသော အမျိုးသမီးကြီး နှင့် ချစ်ကြ
တွေ့ကြစဉ်ကကဲ့သို့ပင် စွမ်းအားကုန် ချစ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ထင်မှတ်မိသေးသည်။ ဤမျှ အလွန်အကျွံ အမူးအရူး
ချစ်နေကြသည်မှာ ငယ်ချစ်ဦးနှင့် ပြန်တွေ့နေရသောကြောင့် ဖြစ်လေသလား။

ယခု အထိုမျှ အမူးအရူးချစ်ခဲ့သော ငယ်ချစ်ကလေးနှင့်
ကွဲပြန်ပြီးနောက် နောက်တစ် ကြိမ်တွေ့ရသော မအပျိုကိုလည်း မျိုမလိုပင်
ချစ်သည်သာ ဖြစ်၏။ ဤတွင် ဆိုးပေ သဘော ပေါက်ရသည်။

အချစ်ဟူသည် မည်သူ့ကိုမဆို စွမ်းအားရှိသလောက် အကုန်သွန်၍
ချစ်သည်ချည်း ဖြစ်၏။ ဤသူ့ကို မချစ်ရသောအခါ ဟိုသူ့ကို ပြောင်း၍ ချစ်ကြ၏။

အခြား သတ္တဝါတို့ထက် အသိတရားပိုရှိသော လူသတ္တဝါသည် ပို၍
ချစ်တတ်သော သတ္တဝါဖြစ်၏။ လူသည် မချစ်ဘဲမနေနိုင်သော သတ္တဝါတည်း။

ထို့ကြောင့် နှလုံးထဲက၊ အသည်းထဲက သွန်၍ ချစ်လိုက်ရ၊ ချစ်နေရသော
သူတို့နှင့် ကွဲကြရသောအခါ နှလုံးထဲ၌ ခြောက်သွေ့သွားအောင်
စိတ်ထိခိုက်ကြရမည်ချည်း ဖြစ်၏။

ထိုထိခိုက်မှုသည် ခြောက်သွေ့နေသော နှလုံး၊ ခြောက်နေသော
အသည်းကို စိုပြည် လာစေမည့် ချစ်စရာတစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်တွေ့သောအခါ
ယခင်ကအတိုင်း နှလုံးထဲ၊ အသည်းထဲမှ သွန်၍ ချစ်ပစ်လိုက်နိုင်၏။
လူသတ္တဝါတို့၏ နှလုံးသား၌ အချစ်ရည်ရွှမ်းလာမည် သာဖြစ်၏။

ဆိုးပေသည် သူ့ရဲမေကို ဤအတိုင်း နှလုံးသားမှသွန်၍ ချစ်၏။
သူ့ရဲမေကလည်း ဆိုးပေကို ချစ်လှ၏။ တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်များက ဆိုးပေ၏
ရဲမေကို ဝိုင်းသတိပေးကြသည်။

‘ဖြစ်ပျံ့မလားနော်၊ သူ့မှာ ကလေးတွေနဲ့၊ မိန်းမကလည်း နှစ်ဆက် ကွဲနေတာ။ ဒါတောင် နောက်တစ်ဆက်က သွားလျက်လာလျက် ဝင်လျက် ထွက်လျက်ပဲ။ ခင်ဗျားက အပျိုဆိုတော့ နောက်အဖို့ သူ့မိန်းမနဲ့တကွ တကယ်မကွဲဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားအတွက် နှစ်နာမယ်’

‘အို.... သူ့မှာ မိန်းမရှိတာတွေ နောက်ကို ပြန်သွားမှာတွေ ကျုပ်က သိပ်စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ တကယ်လုပ်ရင် တကယ်သေကုန်ကြမှာပဲလို့ ယုံနေတယ်။ ပြီးတော့ တကယ်လည်း လုပ်နေကြမှာပဲ။ အဲဒီ တော့ အခုလို အပျိုဘဝနဲ့သေသွားမယ့်အတူတူ လူဖြစ် လာတဲ့နောက် လူ့အကြောင်းတော့ ကျုပ်သိသွားချင်သေးတယ်။ ဒီလို လူ့အကြောင်းကို သိရ အောင် လက်တွေ့ဆည်းပူးနိုင်ဖို့ ရွေးချယ်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်ကြည်ညိုတဲ့လူ၊ ကျုပ်ကို ကြည်ဖြူ နိုင်တဲ့လူကို ရွေးတာပဲ။ သူ့မှာ မိန်းမနဲ့လည်း ကွဲနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ကာ မသေခင် အတွင်း သူ့အတွက်လည်း ကောင်း၊ ကျုပ်အတွက်လည်း ကောင်းပေါ့။ နောင်ဆိုတာကို ကျုပ် ဘာမှ မစဉ်းစားဘူး’

‘ဟာဗျာ.... ဒီမိန်းမကြီးဟာ တော်တော် စကားပြော ပက်စက်တယ်’

အတူနေရဲဘော်တို့သည် ဆိုးပေ၏ ရဲမေကို လက်မြှောက်လိုက်ကြ၏ ။
ဆိုးပေကလည်း ထိုစဉ်အချိန်က သူ့ရဲမေပြောသကဲ့သို့ ခေါင်းထဲ၌ ထား၏ ။

မိမိတို့သည် တစ်နေရာရာတွင် မလွဲမရှောင်သာဘဲ သေကြရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် ထားကြ၏ ။ ယုံကြည်သည့်အတိုင်းလည်း အသက်နှင့်စတေးယူရမည့် နေရာမျိုးတွင် အတူ သွားကြ၏ ။ တခြားစီလည်း ခွဲ၍ ခိုင်း၏ ။

ဤတွင် ဆိုးပေ၌ ပြဿနာတစ်ခု ဂင်ဆိုင်လာရသည်။ ထိုပြဿနာကား ဆိုးပေ၏ ရဲမေ ကို သချင်းနှင့်နီးသည့် ကိစ္စမျိုးကို ခိုင်းမိပါက မိမိအား စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီးဖြစ်သော မယားလေး ဆီသို့ ပြန်သွားလိုသည့်အတွက် တမင်မသေသေအောင် ခိုင်းပစ်သည်ဟု လူအများတို့က စွပ်စွဲ စရာဖြစ်တော့မည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် ဆိုးပေသည် မိမိ၏ မယားကလေးအား
တစ်ညအိပ်အတွင်း ရွာကို ပြန်ပို့ပေးပါမည်ဟူသော ကတိနှင့် မိမိတို့
ပြေးလွှားပုန်းအောင်းရာနေရာကို ခေါ်လာ သည်။

ရောက်လျှင် မျက်နှာစုံညီရင်ဆိုင်၍ ဤအပျိုကို ယူတော့မည်ဟု
ပြောသည်။ ဆိုးပေ၏ မယားက ဤအပျိုကိုယူမှု မယူမှုက ကိစ္စမရှိ။ ၎င်းကို
ရွာပြန်မပို့ဘဲ အတင်းခေါ်ထားမည်ကို စိုးရိမ်နေ၏ ။

‘၎င်းသည် မိဘများနှင့် မခွဲနိုင်၊ စကတည်းက ကြိုက်သလိုလုပ်ပါဟု
ခွင့်ပြုထားပါလျက် တကူးတက ခေါ်ပြောနေရပါမို့လား’ဟု စိတ်ဆိုးနေ၏ ။

အချစ်အကြောင်းကို ဆိုးပေသိသောအသိသည် ထိုအချိန်က ဖြစ်၏ ။
မိမိတစ်ခါက အမူးအရူးချစ်လာခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ထိုမိန်းမ၏
နှုတ်မှထွက်သော စကား တစ်လုံးသည် လူသားတိုင်းတို့ကို ရယ်မောစေ၊
ငိုကြွေးစေနိုင်သည့် အချစ်ဟူသည့် ကိစ္စရပ် ကြီးတစ်ခုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်၏ ။

ထိုအချိန်က ဆိုးပေ၏ မယားကလေးသည် ‘ဒီလိုတော့
သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်အခု ရှင့်နောက်လိုက်မနေနိုင်ပေမယ့်
အေးဆေးတဲ့အချိန်မှာ လိုက်နေနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်’ ဟု သော စကားတစ်ခွန်းကို
ပြောလိုက်လျှင်.....

ဆိုးပေနှင့်ရဲမေ၏ ဘဝသည်လည်းကောင်း၊ ဆိုးပေနှင့် ဆိုးပေမယား၏
ဘဝသည် လည်းကောင်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားနိုင်၏ ။ ဤသို့ဆိုသော
‘ချစ်လှပါသည် ချစ်လှချည်ရဲ့’ ဆိုသူများ၏ အချစ်သည် ဘာကိုဆိုလိုပါသနည်း။

ဆိုးပေသည် မိမိ၏ မယားကလေးကို တစ်ချိန်က နှလုံးသွေးကို
သွန်လျက် ချစ်ခဲ့၏ ။ ယခုလည်း နှလုံးသွေးသွန်လျက် ဆက်လက်ချစ်မည့်
ဆဲဆဲဖြစ်၏ ။ သို့သော ထိုအချစ်ကို ဆိုးပေ၏ မယားကလေးပါးစပ်မှ ထွက်သော
စကားလုံးက အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်ပါပြီကော။

မယားကလေးကို ကတိအတိုင်း ပြန်ပို့ပြီးသောအခါ ဆိုးပေ
နောင်တရနေ၏။ ထိုနောင်တကား တစ်ယောက်တည်းကျိတ်၍ ရသော
နောင်တဖြစ်သည်။

တကယ်ဆိုတော့ ဆိုးပေသည် ဤသို့ မျက်နှာစုံညီ အတိအလင်း
ပြောဆိုမှုမျိုးကို အစောကြီးက ပြုလုပ်သင့်၏။

ဆိုးပေ၏ ရဲမေ အပျိုမက မည်မျှပင် မိုက်မဲပါစေ ၎င်းအား ယူရန်
မယူရန်အတွက် ကိစ္စ မရှိပါဟု မည်ကဲ့သို့ဆိုစေ ယခုကဲ့သို့
မသေခင်အတူတူနေသွားမည်ဟု မည်မျှပင် ယုံယုံကြည် ကြည်နှင့်
စွန့်စားဝံ့သည်ဖြစ်ပါစေ ဆိုးပေသည် ဤကိစ္စများကို ရှင်းလင်းပြီးပြတ်အောင်
တိတိကျကျ ဆွေးနွေးမှု မပြုရသေးဘဲနှင့် ရဲမေအပေါ်တွင် ရင်းနှီးချစ်ခင်ရန် မသင့်။

အကယ်၍ များ ဆိုးပေ၏ မယားကလေးက ‘ကျုပ် ဒီလို
သဘောမတူနိုင်ဘူး။ ကျုပ်လည်း ရှင်နဲ့အတူ လိုက်နေမှာပေါ့’ ဟု ဆိုလျှင်
ရဲမေအတွက် ထိခိုက်နစ်နာဖွယ် မဖြစ် ပါလော။

ဆိုးပေသည် မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်၍ ဆင်ခြေပေးလိုက်၏။ မိမိ၏
မယားကလေးသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မိမိနှင့်လိုက်နေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါဘူး။
လင်သေလျှင် လင်စားရနိုင် သည်။ မိဘသေလျှင် မိဘအစားမရနိုင်ဟု
ပြောသွားသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့သိနေလျှင်လည်း မည်သည့်အတွက်ကြောင့် အပိုအလုပ်
ခေါ်ပြောမေးမြန်းနေရ ပါသလဲ။

မေးမြန်းခြင်းကား နောက်တစ်နေ့ မသေ၍ ကျန်ရှိနေခဲ့ကြသော်
ရဲမေနှင့်အတူတကွ ဆက်လက်နေနိုင်ရန် ခိုင်လုံအောင် ပြုခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဤသို့ တွေးမိသောအခါ ဆိုးပေသည် မိမိကိုယ်မိမိ အတော်ရွံ့သွား၏။
မိမိပြုလိုသည့် အလုပ်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရိုးရိုးတန်းတန်း မလုပ်ရဲဘဲ အများတကာတို့

အပြောလွတ်အောင် ဖန်တီးနေ ရပါသေးကလားဟု မိမိကိုယ်မိမိ အတော်
အထင်သေးသွား၏ ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော်သူရဲဘောနည်းသူ၊

အတော်ကြောက်တတ်သူဟုလည်း နောင်တရလာ၏ ။ ရဲမေနှင့်စာလျှင်
ရဲမေလောက်မျှ သတ္တိမရှိ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရွံ့ကြောက်နေ သေး၏ ဟု တွေး၏ ။
ဤအတွေးနှင့်အတူ ဆိုးပေသည် သူ၏ ရဲမေအား နှလုံးသားထဲမှ စစ် သွန်
ချလိုက်သော သွေးဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖျဉ်းဖျဉ်းသိမ့်အောင် ချစ်သောစိတ်တွေ
ဝင်လာ၏ ။
